

LO PEDRÍS

38

desembre 2009

www.lopedris.com *Butlletí trimestral d'informació* **VILAPLANA**



Bones Festes i Pròsper 2010



Edita: **Lo Pedris**

Coordinació

Carme Abelló
Adela Blasi
Josep de Las Heras
Montse Ferré
Josep M. García
Hilari Juanpere
Lídia Juanpere
Jordi Mariné
Josep Mestre
Josep Pujals
Teresa Serra
Mei Salvat

Correcció

Dolors Joanpere
Francesc Mariné
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Col·laborador

Pep Pelat és Òscar
Aymamí

Prensa on-line

Raquel Virgili

Portada

Mercè Mestre Serres



www.lopedris.com

Composició i Impressió

sbm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.



LO PEDRIS

Editorial

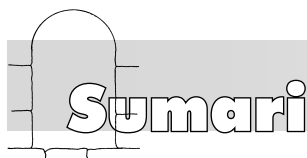
Redacció

Quan vam decidir que l'editorial d'aquest número estaria dedicat a donar la nostra opinió envers la consulta del dia 13 de desembre, mai vàrem pensar que, d'una manera sorprenent, tots els editorials dels diaris del país en redactessin un de consensuat i unitari.

Una vegada llegit, a nosaltres només ens resta donar ple suport a aquest editorial i, ja que la manca d'espai no ens permet de reproduir-lo, destacar alguns punts importants per a nosaltres, com són: el ple dret a fer una lliure consulta i que tothom qui vulgui pugui donar la seva lliure opinió. També volem adherir-nos al mal·estar de la majoria del poble català a la resta d'Espanya que l'editorial manifesta i la visió que molts mitjans de comunicació espanyols transmeten del poble català.

No creiem que des d'aquest editorial puguem dir res més que l'expressat per la resta de premsa, però sí que voldríem expressar la decepció que ens produeix la classe política catalana, que no ha sigut capaç d'arribar a un mínim de consens, tal i com han fet els mitjans de comunicació.

Davant d'una situació tan extrema com a la que s'està arribant, tant de bo que no sigui una altra oportunitat perduda per demostrar que primer és el poble de Catalunya i després són els partits polítics.



Editorial	2
Entrevista Sebastià Anguera Mestre	3-5
Qüestionari Consulta popular sobiranista	6-7
Parròquia de Santa Maria Records del 250è Aniversari	8
Història local El retorn dels objectes religiosos (1939-1940)	9-11
De cinema Aquesta pel·lícula ja l'he vist	12
D'on és?	12
Fotografies premiades del Concurs Viè Aplec de Sardanes a La Mussara	13
Opinió	14-18
Notícies Les obres de l'església dignifiquen la Plaça de la Vila	19
Pregó de la festa Major 2009	20-23
Cartes a lo Pedris Nou Vinguts	23
Literatura: contes	24
Literatura: poesia	25
Activitats	26
Miratges a Vilaplana	27
Cuines del món Receptes marroquines	28
Rutes per caminar Travessa del Montsant	29
Tradicions Digue'm quin rastre portes i et diré què et portaran els reis...	30
Demografia	31
L'escola	31
La Fresca	32-33
Meteorologia Primer Aniversari de l'estació meteorològica de la Musara	34
Passatemps Encreuat BARÇA-MADRID	35
7a Galeria	35

Sebastià Anguera Mestre (65 anys)

(forner, fontaner, caçador i apicultor, a punt de jubilar-se)

Redacció

Cal Fulantí és càlida en molts sentits: en l'escalfor de la darrera fornada que encara es nota a tota la casa i que endolceix les tardanes primeres fredors d'aquest any i en la veement inquietud que denoten les paraules del Sebastià, a la recerca d'un fogós agraïment a tot allò que el treball li ha proporcionat al cap dels anys.

Nosaltres li agraïm molt, també, que ens rebi per fer la darrera tertúlia: la del comiat.

Ens ha confessat que potser se li escaparà alguna llagrimeta quan arribi el dia, però com que no sabem si podrà fer pa, ens acontentem amb el caliu de la seva companyia i el record de l'olor de la que serà la darrera fornada.

Quin és el primer record que teniu de fer de forner?

Recordo quan encara era tan petit, que no arribava a la pastadora, que m'hi volia enfil·lar i no hi arribava. De fet, puc dir que literalment he mamat farina, ja que la meva mare, quan pujava a donar-me el pit, anava tota plena de farina.

La primera fornada que vaig fer va ser un vint-i-sis de desembre, aleshores tenia quinze anys. Resulta que el pare es va fer una torta de peu el dia abans anant a caçar i a l'endemà al matí, en aixecar-se no es tenia... "Noi, avui hauràs de fer el pa tu".

Són molts records i hi ha algunes coses que no te les pots esborrar mai del cap: vaig seguir ajudant el pare fins a l'últim moment, fins i tot vaig haver de treure pa el dia que es va morir...

Recordo que la primera coca que vaig enforar, -jo era molt jove net!-, amb el trèngol vaig cremar la pala!. I la



Foto cedida per Mònica Anguera

Una de les coses que més sento de tot això és que es van perdent les olors de Vilaplana

primera que vaig fer quan vaig agafar el negoci va ser per a la tia Pilar (la mare de la Raquel); de fet, ja la vaig avisar "Tieta, no sé com sortirà..."

I heu seguit fins ara...

Tota la vida he fet el mateix. M'aixeco a dos quarts de cinc. La pastadora (que la va comprar de segona mà el meu pare) l'he engegada molts milers de ve-

gades i mai m'ha fallat; seria molt bo que em fallés ara que estic a punt de parar-la definitivament!.

Com han anat canviant les coses? Us heu resistit a modernitzar el negoci?

Des que vaig començar, el consum de pa ha baixat espectacularment. A més, ara, la gent passa per la gasolinera i pot comprar pa quan vol... El cert és que industrialment es fa molt més pa, però una altra cosa és "estimar el pa"!; jo mateix, si fes tres vegades més de pa, no em sortiria igual com el trec ara, que es cuida més... Si fes tres-centes barres, de segur que no serien més bones!.

Recordo que fa anys, quan encara hi havia plegadors i es treballava més, em va venir el Santiago demanant-me cinquanta quilos de pa. "Que surti com vulgui", em va dir. I, ai mare!, que sí que va sortir com va voler!.

Durant molts anys el forn s'encenia amb feixos de llenya. Se n'encenien cinc: al començament, es posaven al mig; quan estaven mig cremats, es movien cap al darrere; i, finalment, la bra-

sa, es posava al davant fins que es treia del forn i es posava en una carbonera. Recordo que algunes dones en venien a buscar per fer-les servir per a cuinar o per als brasers... Ara ha canviat tot una miqueta: no hi ha brasers ni fem servir feixos, sinó crifolla, que comprem al Jaume Ritu.

Ens podeu dir quin és el secret d'un bon pa?

El fet és que com que jo ja ho tinc tant per la mà, que no tinc pas cap secret. Però hi ha una cosa que no deixa de ser curiosa: si tingués sempre la mateixa farina, faria sempre el mateix pa. Amb el temps he après que amb la farina i el blat s'ha de tenir en compte la higrometria (és a dir, la quantitat d'humitat que hi ha en l'ambient). Aquest fet fa que hi hagi dies que et surti una qualitat de pa diferent d'altres. Jo mateix, noto quan ha de canviar el temps (el fred, la calor o la humitat) només posant les mans al sac de la farina. També vaig aprendre que per saber si la farina és bona només cal agafar-la amb les mans i apretar-la; aleshores, si quan la deixes manté la forma i no s'escampa, és que és bona.

De ben segur que amb tants anys de tracte amb la gent també ens podeu explicar alguna anècdota...

Home, i tant!. Mira, abans les dones venien a fer coques, ho feien com una litúrgia. La Serafina, per exemple, sempre em deia: "Posa'm la coca al forn la primera, fill, que és més bona!" i n'estava convençuda!. O la Tuies de cal Punissó, (que en feia moltes), un dia em va dir: "M'has de fer una coca amb avellanes" i es va presentar amb un cistell d'avellanes amb closca!. Representava que s'havien de coure al mateix temps la coca i les avellanes (amb closca). Al final les avellanes van quedar crues! (la coca es cou en vint-i-cinc minuts i les



Foto cedida per Mònica Anguera

avellanes en almenys una hora...)

I de la clientela, què ens en podeu dir?

El que em sabrà més greu perdre seran les vivències!. Me'n recordo que, com que la màquina no havia de parar mai, vam haver de comprar un motor de quatre temps per si no hi havia la llum. O que la gent, quan marxava la llum, ens preguntava quan tornaria (ja que n'érem part interessada, pel negoci). O quan es mor algú al poble, el telèfon no para! Molta gent també ens ha dit que enyoraran molt la tertúlia que s'improvisa a la botiga...

Quan s'hi va posar la Josefina (la meva dona), li vaig dir que si algun client la tractava malament havia de pensar abans que podia ser que aquella persona tingués algun problema a casa... Moltes vegades has de fer de moderador i conviure amb els problemes de molta gent. Recordo, per exemple, les pors del Jaume Macià quan s'havia d'operar...

Tot plegat ho enyoraré molt!. El tracte sempre ha estat molt directe.

Alguna llagrimeta de segur que em caurà!. Tot i que seguiré anant-hi, no sé encara què hi faré, a baix!.

Heu fet altres feines, a més de forner?

A veure, vaig estar a tres dies de no seguir el negoci...!. Va passar que el Pere Bonet em va oferir de fer de lampista al Càmping Sanguí amb unes condicions molt bones. Però abans de prendre la decisió, l'Alfredo de ca l'Olla es va presentar a casa dient-me que ple-gava (aleshores, fèiem pa una setmana cadascú i ben just sí hi teníem la vida...). El pare em va dir: "Noi, repensa-t'ho", i això em va fer quedar. Ara d'això ja fa trenta-tres anys!;

l'Alfredo sempre ha estat un bon amic, potser fins i tot massa!. Un dia, fa poc, va pujar per veure's en l'ambient i li vaig haver de dir: "Afanya't, noi, que això s'acaba!".



Foto realitzada per Mercè i Sergi



Foto realitzada per Mercè i Sergi



Foto cedida per Mònica Anguera



Foto realitzada per Mercè i Sergi

També he fet d'apicultor i sóc caçador, són els altres dos "oficis" que tinc.

I de totes aquestes feines, amb quina us quedaríeu?

Definitivament, la d'apicultor. La mel se't posa a la sang. Us he d'explicar un secret: jo mai he somiat amb soldadures ni amb pans, però amb abelles moltes vegades!. És una cosa que la tens al cap!. De fet, al començament de tenir les abelles li vaig dir a la dona que, si m'ajudava a crestar, ens compraríem els anells de casats, i així va ser!. Sempre he tingut molta ajuda de tota la família (en canvi, el pare només va venir una vegada i em va dir que "Mai més!").

I, ja per acabar, què sentiu quan veieu la jubilació tan a tocar?

Una mica de tristesa, però no pas pel fet de jubilar-me, sinó més aviat una melangia molt dolça per tot el que m'ha donat el negoci en experiències i relacions personals... han estat molts anys!. A més, em sap una mica de greu que no segueixi el negoci una altra persona i que el poble es quedi sense forner.

Però, sobretot, una de les coses que més sento de tot plegat és que es vagin perdent les olors de Vilaplana: de quan el Rosendo ferrava els animals, de quan el Pepet Bidó gran serrava la fusta, de la premsa d'oli o del forn de pa.

Finalment permeteu-me una petita



Foto realitzada per Mercè i Sergi



Foto realitzada per Mercè i Sergi

cosa, doncs no voldria acabar sense esmentar tots els forners i forneres que he conegut a la meua vida, sobretot ara que ja no en quedarà cap en actiu: el Cefe-rino i la Matilde, l'Alfredo i la Maria del Carme, el Sisquet i la Dolores, el Pere i la Salomé i, finalment la meua dona i jo mateix. De tots ells en guardo un record molt maco i voldria dedicar-los aquest petit homenatge. A tots: moltes gràcies, de tot cor!

Les fotografies de Mercè Mestre Serres i Sergi Mestre Alonso han estat realitzades en homenatge al comiat de cal Fulantí.



C. Casal, 3 - Tel. 977 815 652 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

La Redacció

El passat 28 d'octubre, l'Ajuntament de Vilaplana va aprovar la moció a favor de les consultes populars per la independència. El text el van presentar conjuntament els quatre regidors d'ERC i el de CIU, que van votar afirmativament, i va comptar amb l'abstenció dels dos regidors del PSC.

La moció acorda oferir suport, quan hi hagi consens social i polític al municipi, per a la celebració de consultes populars per tal que la ciutadania voti si vol una Catalunya independent.

Com valoreu aquesta aprovació, per part de l'Ajuntament de Vilaplana, d'aquesta moció? Con valoraríeu que en un futur, a Vilaplana, es pogués celebrar una consulta popular per tal que la gent hi pogués expressar la seva opinió?



Eva Lopez

Trobo que aquesta aprovació és un fet molt significatiu de cara a la població Vilaplanenca, on independentment de la seva posició política, podrà expressar que en pensa d'un tema tant important per a tots com és la independència.

Trobo que les consultes populars son molt positives per qui es troba al govern i se n'haurien de fer més, i tenir-les més en compte, ja que és una manera de temptejar que pensa el poble,. I jo crec que el govern, per poder treballar, ha de creure per damunt de tot en el poble

■ ■ ■



Raül Amigó

Be, penso que les administracions s'han de posar al costat del poble, escoltar les peticions de la gent, i en aquest cas encara més.

I si es dones l'ocasió que es pogués dur a terme aquesta consulta, ens donarien la possibilitat de expressar-nos en plenitud del que volen, per així poder decidir sobre tots els recursos que nosaltres generem i no tenir de dependre de ningú.

D'aquesta manera podríem adoptar la idea publicitària de la empresa Ikea, i poder dir tranquil·lament: Benvingut a la República independent de Catalunya.

Ah! Per cert. Visca Vilaplana. Visc a Vilaplana

■ ■ ■



Albert Ferré Munté

1-Valoro positivament l'aprovació, per part de l'ajuntament, de la moció a favor de les consultes populars per la independència. Sobretot perquè aquesta moció va ser aprovada per la majoria dels regidors de l'ajuntament. Trobo important que les coses s'aprovin com més majoritàriament millor.

2-Trobo bé que, en un futur, a Vilaplana, es pogués celebrar una consulta popular per tal que la gent hi pogués expressar la seva opinió. Crec que tothom té el dret d'opinar sobre aquest tema, tant si és favorablement com si no.



Isabel Vergés

Partint del principi de llibertat, la proposta em sembla coherent, penso que és un dret nat que tenim tots els catalans en vers la nostra independència.

El rebuig bastant generalitzat per la resta d'autonòmies d'aquesta proposició farà que en un principi sigui difícil portar a bon terme aquesta desitjada aspiració.

Però Catalunya té la gran virtut de la constància, i espero que arribarà un dia que serà una realitat.

Així ho espero

■ ■ ■

FARMÀCIA
M. TERESA HUGUET VILELLA



Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuget@coft.cat

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers
Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - PLAQUES SOLARS

C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384



Josep Maria Queralt

Molt positivament.

Crec que tots els ajuntaments de majoria nacionalista (tot incloent aquells sectors del PSC no espanyolistes) han de tirar endavant mocions a favor de les consultes.

El dret a l'autodeterminació, i en aquest context, les consultes populars per la independència, constitueixen símptomes de normalitat democràtica. En aquest sentit, la història recent d'Europa ens dona exemples clars al respecte. Són evidents tots els entrebancs que posen els defensors dels interessos del nacionalisme espanyol (Govern espanyol, sector PSOE del PSC,...) sempre que es toca el sobiranisme català. Això i altres qüestions (nou Estatut, model de finançament, inversions,...) posen de manifest la feblesa de la democràcia espanyola.

Si s'analitza la relació Catalunya - Espanya al llarg de tot el període "democràtic", es veu clarament que la via estatutària està esgotada, i que l'única sortida digna i viable per a Catalunya és la independència.

Ara tenim una conjuntura molt favorable i s'ha d'aprofitar. Aquestes consultes en són un bon començament.

■ ■ ■



Óscar Aymamí

En un estat democràtic, el fet de qüestionar el dret de l'autodeterminació dels pobles és una contradicció. Per tant, si volem avançar i consolidar la democràcia crec que s'han d'aplaudir totes les iniciatives que es produeixin en aquest sentit i així ho haurien de veure també els espanyols, els francesos i tots aquells súbdits la identitat nacional dels quals està acreditada i emparada per un estat. Altra cosa és si s'està d'acord o no amb la independència d'un territori però, en última instància, qui ha de tenir el dret a decidir sembla que ha de ser el poble que l'habita. Per tant, naturalment que valoro molt positivament la aprovació de la moció per la independència a l'Ajuntament de Vilaplana, ara, d'optimista no me'n sento gens ni mica, en tot cas haurem de demostrar moltes coses i no ens hi amoïnem, en el cas que tot vagi malament sempre ens quedarà el Barça....

■ ■ ■



Maite Luna

Penso que és donar un pas endavant en el sistema democràtic del nostre poble.

Valoro positivament que es pugui fer ús del nostre dret d'expressió mitjançant consulta popular, sense que la manifestació d'opinions sensibles a pensaments diversos malmeti la bona convivència entre els convilatans, demostrant així la nostra maduresa democràtica.

■ ■ ■

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA



COMERCIAL REUS 4atre

C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67
E-mail: ventas@cr4.es

Descom
DESARROLLO DE COMPRAS

Dietètiques Cabré, C.B.



ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

Josep Tost

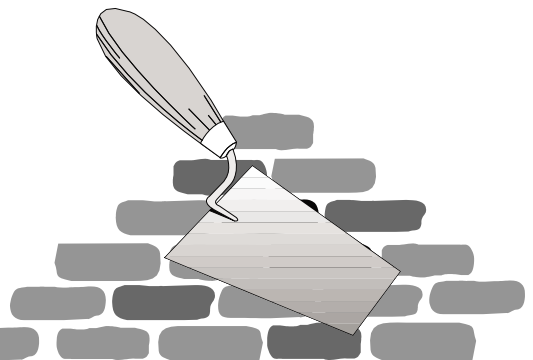
QUEVIURES I
TRANSPORTS

Dr. Mallafré, 12 - Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73



Parròquia de Santa Maria

Records del 250è Aniversari de la inauguració del temple

✧ Maria Huguet Mestre



Tal i com vàrem anunciar al passat butlletí de **Lo Pedris** continuem amb els records i arribem al mes de desembre.

Actes del mes de desembre:

El dia 11 de desembre, festa religiosa a Sant Joan de la Creu, copatró de Vilaplana, amb missa presidida pel Sr Arxipreste, mossèn Jardí Rosell. A la tarda, presentat pels germans Jaume i Fèlix Mestre, es passà l'interessant audiovisual El Temple al llarg de la Història. Fou una veritable conferència històrica, de pedres i de fe que, segons els presentadors, van unir el nostre temple parroquial.

El 24 de desembre, Nit de Nadal. Després de la Missa del Gall, inauguració d'un gran pessebre a la Sala Parroquial, amb els cants i Nadales de la Coral de Vilaplana. Es va repartir cava i es féu gatzara fins tard.

Va ser el començament de les fes-

tes de Nadal.

Actes del mes de gener:

El dia 20 de gener, Sant Sebastià. Tingué lloc una altra gran exposició:

- Una notable varietat d'objectes de vidre (251 peces en total)
- Una vistosa presentació de mantons i una col·lecció de ventalls (vanos), que fou la gran descoberta d'un nou raconet que hi ha a les cases de Vilaplana, (entre les dues coses, 136 peces).

Actes del mes de febrer:

A la Sala Parroquial i a les 8 del vespre, mossèn Joan Magí, president de l'Associació Bíblica de Catalunya, va pronunciar tres conferències amb els temes següents:

- El dimecres dia 15 de febrer: "Antic Testament: un llibre i el seu missatge"
- El dimecres dia 22 de febrer: "L'Èxode: 1200 anys abans de Crist"
- El dimecres dia 1 de març: "Nou

Testament: vida de Jesús i començament de l'Església.

El dia 12 a la Sala Parroquial s'inaugurà una exposició de nines, ninos, petites labors de costura, ganxet, malla, puntes, estris de fumador i barrets, barretines i també boines.

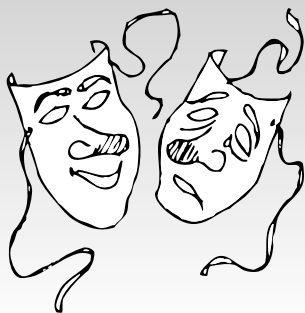
La quantitat dels objectes fou de:

- Nines: 208
- Treballs fets a mà: 536
- Estris de fumadors, barrets, etc...

: 132

Val a dir que les nines varen ser un èxit i que n'hi havia de molt antigues i no cal dir que també n'hi havia d'actuals.

Fins al proper trimestre.



**Grup de teatre
de Vilaplana**



El retorn dels objectes religiosos de la parròquia de Vilaplana (1939-1940)

Jaume Massó Carballido

Director del Museu d'Arqueologia Salvador Vilaseca, de Reus

Com potser recordareu, en un article anterior vaig explicar que el Museu de Reus va disposar –durant la part final de la guerra civil– d'un magatzem de béns patrimonials a la casa de Sebastià Masdeu, al número 54 del carrer de Jaume I de Vilaplana. És molt probable que entre els béns dipositats a cal Masdeu hi figuressin uns quants objectes procedents de la parròquia local de la Nativitat de la Mare de Déu, salvats de la destrucció produïda l'estiu de 1936, arran de la revolució provocada per la rebel·lió militar-feixista. Als primers anys de la postguerra, la bibliografia apologètica catòlica en va fer cinc cèntims, d'aquella destrucció. Vegem-ne un parell d'exemples:

“VILAPLANA.— Tenía su iglesia un bellissimo retablo mayor barroco y otros laterales del mismo estilo y de gran interés; el mayor había sido recientemente restaurado y dorado. Fueron destruídos y quemados fuera de la iglesia con los otros objetos y mobiliario del culto. Se salvó de la destrucción una imagen de la Virgen, del tipo de las sentadas, con el Niño en el regazo, tallada en madera y recientemente restaurada y decorada, la cual puede datarse del siglo XIII. Se han recuperado algunos objetos de orfebrería litúrgica.

VILAPLANA / Perdió en el incendio el magnífico retablo mayor barroco. Se ha conservado la imagen de la Virgen con el Niño, del tipo de las sentadas, de últimos del siglo XIII o principios del siguiente”.

La pèrdua patrimonial produïda durant les primeres setmanes de la guerra és un ròssec del tot negatiu que els rebels es van afanyar a atribuir –a l'engròs– a “los rojos”. I ho van fer de seguida, durant la mateixa contesa, i de manera repetitiva (ad nauseam), sobre-



tot després de la seva “Victoria”. És evident que, al seu moment, la destrucció patrimonial fou portada a terme quasi exclusivament per individus autoproclamats “revolucionaris”, “antifeixistes” o “defensors del Govern legítim” (caldria veure fins a quin punt n'eren), però també és cert que les accions d'aquesta mena es van fer fora de la legalitat vigent republicana. Pel que fa a Catalunya, un nombre força considerable de repu-

blicans responsables –inclosos diversos regidors, professionals liberals i personalitats de prestigi dels municipis afectats i molt especialment els tècnics adscrits o col·laboradors de la Conselleria de Cultura de la Generalitat– van procurar conservar i recuperar els béns culturals malmesos o en perill. No hi ha dubte que els béns mobles i immobles de caràcter religiós i litúrgic, molts dels quals amb un destacable valor artístic, històric o monumental, van ser els més afectats. Els béns preservats no es van salvar “per casualitat”; i molt menys es van salvar gràcies a cap “miracle” o “intervenció divina”. El mèrit del salvament i de la recuperació fou molt majoritàriament republicà, i això fou voluntàriament silenciats o tergiversat per les noves autoritats franquistes, per raons partidistes o de propaganda política.

Però anem al gra. Desconec en quines circumstàncies es va salvar un conjunt d'objectes religiosos existents el 1936 a l'església parroquial de Vilaplana, però el cas és que fou salvat i que el salvament no era un secret. Uns quants mesos després d'acabada la guerra, l'alcalde vilaplanenc va signar un ofici, el núm. 287, que fou mecanoscrit en una quartilla amb la capçalera impresa “Alcaldía de Vilaplana”, sota l'escut oficial del nou Estat franquista. L'ofici, adreçat al “Sr. Director de la Junta de Museos de REUS”, deia –i diu– això:

Le suplico se sirva ordenar sea reintegrada [sic] a esta Parroquia los objetos existentes en el Museo de su digna dirección y que fueron saqueados por los rojos. Estos objetos son: una Custodia, una Reliquia, la Cruz, unos inciensos [sic] y un recipiente para agua bendita, todo ello perteneciente a la Parroquia de Sta. María de Vilaplana. / Vilaplana a 29 de agosto de 1939. / Año de la Victoria.

El Alcalde, Juan Ferré
[signatura].

El document es conserva habitualment a l'arxiu de l'Institut Municipal de Museus de Reus (IMMR). No em consta que hi hagués cap resposta per escrit (en tot cas, a l'antic arxiu de la Junta de Museus de Reus no n'hi ha còpia). Van passar unes quantes setmanes i el lot d'objectes de Vilaplana, totalment o en part, fou mostrat públicament en la gran "Exposición de Recuperación Artística" que van coorganitzar el "Servicio de Recuperación del Patrimonio Artístico Nacional" (SERPAN) i la "Junta de Museos de Reus" i que va romandre oberta a les naus de l'Escola del Treball de la ciutat entre mitjan novembre de 1939 i els primers dies de gener de 1940.

L'exposició va ser dividida en diferents espais temàtics —"Salas de pintura de temas Religiosos, Escultura Sacra, Tablas y Retablos, Figura y Paisaje"— i contenia moltes obres "desconocidas de los reusenses a pesar de pertenecer a colecciones particulares y a templos de nuestra ciudad y de los pueblos de la comarca, formando un conjunto que difícilmente volverá a reunirse jamás". L'assistència de públic fou molt notable, no només per la quantitat i qualitat del material exposat sinó també perquè els interessats hi podien cercar, reconèixer i reclamar antigues possessions. Cal dir, però, que algunes de les peces exposades ja havien estat sol·licitades i àdhuc tornades —si més no provisionalment— a diversos propietaris.

Gairebé clausurada l'esmentada exposició, el sacerdot Antoni Llagostera —en qualitat de "Cura Ecónomo" de la parròquia de Vilaplana— va reclamar de nou la devolució dels objectes litúrgics que ja havien estat esmentats en l'ofici del 29 d'agost de 1939 i n'hi va afegir uns quants més, a la llista, com de seguida veurem. Mossèn Llagostera va haver de formalitzar a Reus, el 5 de gener de 1940, una instància impresa ad hoc, editada conjuntament per la delegació reusenca del SERPAN i per la Junta de Museos de Reus, concretament la número 33. El document original es conserva a l'Arxiu Històric de Reus. Transcripció d'entrada la primera part de la instància, tot senyalant en cursiva la part hològrafa de Llagostera (les negretes són a l'original imprès):

El abajo firmado Antonio Llagostera Iborra, de 60 años, de profesión sacerdote, vecino de Vilaplana, con cédula de clase [en blanc],


SERVICIO DE RECUPERACIÓN DEL PATRIMONIO ARTÍSTICO NACIONAL
JUNTA DE MUSEOS DE REUS


Núm. 33

El abajo firmado Antonio Llagostera Iborra de 60 años, de profesión sacerdote vecino de Vilaplana con cédula de clase tarifa n.º expedida en de de obrando en calidad de Cura Ecónomo declaro y **JURO** por mi honor que son de propiedad de la Iglesia parroquial los objetos que detallo a continuación, los cuales fueron sustraídos por los rojos y recuperados posteriormente por la **Junta de Museos de Reus**, figurando en la Exposición que ésta tiene instalada actualmente:

Un cáliz de plata clasificado con el N.º 2022
Un copón de idem " " " " 2023
Una custodia de idem " " " " 2024
Una naveta de idem " " " " 2025
Una cruz procesional de idem " " " " 2026 sigue el don

En su virtud, solicito la reivindicación de los expresados objetos, esperando que una vez justificada la legalidad de esta demanda, se proceda a la entrega de los mismos al solicitante.

Reus 5 de Enero de 1940 Año de la Victoria.

Antonio Llagostera Iborra
Cura Ecónomo

Comprobados los extremos de la precedente demanda, se acuerda la devolución de los objetos reseñados.

Reus 12 de Enero de 1940 Año de la Victoria.

Por la Junta de Museos de Reus

El Delegado, El Presidente, El Director,

[Firma] [Firma] [Firma]

El infrascrito, obrando en la calidad al principio alegada, declaro haber recibido en esta fecha de la **Junta de Museos de Reus**, los objetos que en mi instancia se detallan, entregando como donativo voluntario para coadyuvar a los gastos que importó su recuperación, la cantidad de 500

Reus 18 de Enero de 1940 Año de la Victoria.

Antonio Llagostera Iborra
Cura Ecónomo de Vilaplana

tarifa [en blanc], n.º [en blanc], expedida en [en blanc] de [en blanc] de [en blanc], obrando en calidad de Cura-Ecónomo, declaro y juro por mi honor que son propiedad de la Iglesia parroquial los objetos que detallo a continuación, los cuales fueron sustraídos por los rojos y recuperados posteriormente por la Junta de Museos de Reus, figurando en la Exposición que ésta tiene instalada actualmente:

Un cáliz de plata clasificado con el N.º 2022.
 Un copón de idem 2023.
 Una custodia de idem 2024.
 Una naveta de idem 2025.
 Una cruz procesional de idem 2026.
 Un pie de la cruz dicha de idem N.º 2027.
 Un incensario de plata N.º 2029.

Un reliquiario de idem N.º 2100.

Una imagen de la Virgen "de la Llet" que sin poder precisar el número de clasificación aparece en la pared, suspendida, en el fondo de la sala, sentada, y de vivos colores, cuya autenticidad asimismo declaro.

En su virtud, solicito la reivindicación de los expresados objetos, esperando que una vez justificada la legalidad de esta demanda, se proceda a la entrega de los mismos al solicitante. / Reus 5 de Enero de 1940 – Año de la Victoria.

Aquesta instància fou examinada per la Junta de Museus de Reus tot just una setmana després, el 12 de gener de 1940, tal com figura al corresponent llibre d'actes:



ALCALDÍA DE VILAPLANA

Núm. 287

Le suplico se sirva ordenar sea reintegrada a esta Parroquia los objetos existentes en el Museo de su digna Dirección y que fueron saqueados por los rojos. estos objetos son: una Custodia, una Reliquia la Cruz, unos inciensos y un recipiente para agua bendita, todo ello perteneciente a la Parroquia de Sta Maria de Vilaplana.

Vilaplana a 29 de agosto de 1939.

Año de la Victoria.

El Alcalde,



Sr. Director de la Junta de Museos de REUS.

[...] Previo examen, son aprobadas las instancias de recuperación n.os 29, 33, 34 y 35, acordándose devolver a sus propietarios los respectivos objetos reclamados [...].

La decisió favorable també consta a la instància citada (igualment, hi senyalo amb cursives les parts manuscrites):

Comprobados los extremos de la precedente demanda, se acuerda la devolución de los objetos reseñados. / Reus 12 de Enero de 1940 - Año de la Victoria. / Por la Junta de Museos de Reus / El Presidente, E. Aguadé [signatura] = El Director, S. Vilaseca [signatura] = El Delegado del Servicio de Recuperación, P. Fransoy [signatura]

La repetidament citada instància inclou, com a part final, la referència al lliurament dels objectes:

El infrascrito, obrando en la calidad al principio alegada, declaro haber recibido en esta fecha de la Junta de Museos de Reus, los objetos que en mi instancia se detallan, entregando como donativo voluntario para coadyuvar a los gastos que importó su recuperación, la cantidad de 50 a cuenta. / Reus 18 de enero de 1940 - Año de la Victoria. / Antonio Llagostera Prev. [?] / Cura-Ecónomo de Vilaplana [signatura]

Desconec els detalls de la recollida i del retorn.

Reus, juny de 2009

■ ■ ■

SERVEI DE TAXI 6-Q

7/8 places

L'Aleixar

mòbil 689 029 326



- Una pica de la creu d'or de idem N.º 2027 ✓
- Un incensario de plata N.º 2029 ✓
- Una reliquiario de idem N.º 2600 ✓
- Una imatge de la Virgen "de la llet" que sin poder precisar el número de clasificación aparece en la pared; presuntamente, en el fondo de la sala, pintada y de vivos colores, cuya autenticidad animismo declaro.

En su virtud etc.



RAHEL
MARTINEZ

AGENT D'ASSEGURANCES

Camí de l'Aleixar, 40 B
Tel./Fax 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

Aquesta pel·lícula ja l'he vist

✍ *Joan M. Rovira*

Si heu llegit articles anteriors d'aquesta secció podreu adonar-vos que molt sovint em qüestiono l'originalitat i la imaginació de les ments de Hollywood. "Posa-t'hi tu a escriure guions" em direu. Lapidària resposta que no amaga que darrere tot crític hi ha un cineasta frustrat i que la crítica és, per sobre del futbol, l'esport favorit del país.

Jo us afegiré un darrer raonament, obvi però que molt sovint se'ns oblida a tots plegats, i és que tot el cinema no porta el segell made in USA si bé no cal negar que l'envoltori amb que ens ofereixen les seves cintes acostuma a ser més llampant. ¿Oï que

Probablement a tots us soni la pel·lícula *Infiltrats* (2006), una cinta guanyadora de 4 Òscars i que li va valdre el seu a Martin Scorsese, protagonitzada per Leonardo DiCaprio i Jack Nicholson. Una molt bona cinta però es tracta d'una versió d'una pel·lícula feta a Hong Kong l'any 2002, *Infernal Affairs*. D'això se'n diu remake que dit en anglès queda més "xulo".

Resulta curiós com les cintes originals no trobin gairebé espai en els nostres cinemes i en canvi les seves còpies, superiors o no en qualitat, que de tot hi ha, acaparen sales i un públic que no es decideix a pagar una entrada per una pel·lícula provinient de la resta d'Europa, Àsia o fins i tot de l'Estat espanyol. I d'exemples en tenim un bon grapat. Vet aquí uns quants i els primers ben propers.

Balagueró ens terroritzava amb *REC* (2007), tot un èxit de recaptació basat en un dels màrquetings més efectius però impredecible: el boca a boca. La seva equivalent és *Quarantine* (2008). Uns anys abans Amenábar començava a fer-se un nom a nivell internacional amb *Abre los Ojos* (1997). El mateix Tom Cruise es feia amb els drets per reinterpretar-la a *Vanilla Sky* (2001).

Els veïns francesos també han fet les seves aportacions com ara les comèdies *3 hommes et un couffin* (1985) reconvertida en *Tres homes i un bebè* (1987) o *La cage aux folles* (1978) que va veure una versió dues dècades després a *Una jaula de grillos* (1996). Però el cinema d'acció també hi aporta gràcies a Luc Besson: *Taxi* (1998) va tenir una versió homònima el 2004 o *La Femme Nikita* (1990) es convertia en *La Asesina* (1993). *Insomnia* (1999), aquesta d'origen noruec, també fou adaptada el 2002 per un emergent Christopher Nolan i fins i tot la soviètica *Solaris* (1972) es va readaptar el 2002.

Si canviem de continent, els asiàtics han fet notables aportacions sobretot en el gènere de terror que aquestes coses els hi agrada molt com ara *Ringu* (1998) convertida en *The Ring* (2002). Però si parlem de cintes mítiques, ¿què us sembla *Els 7 magnífics* (1960)? Doncs aquesta representació del western per excel·lència també és un remake, qui ho diria, d'una obra mestra de Kurosawa, *Els 7 samurais* (1954).

La llista ja seria llarga i podríem argumentar que es tracta d'adaptar les històries de la resta del món als gustos dels públic nord-americà però, ¿i si els remakes són de cintes nord-americanes? Aquesta endogàmia l'expliquen amb la interpretació de clàssics (en el sentit més ampli de la paraula) als nous temps. Cap gènere se n'escapa: el thriller polític de *El Mensajero del miedo* (1962 i 2004), el terror de *La Mosca* (1958 i 1986), la fantasia de *La Guerra dels Mons* (1953 i 2008), la comèdia d'*El professor guillat* (1963 i 1996), l'animació feta carn i ós dels *101 Dàlmates* (1961 i 1996), el romanticisme de *Sabrina* (1954 i 1995) o la destrossa d'obres mestres com ara *Psicosis* (1960 i 1998).

¿Què us sembla la llista? I actualment ja es roden o es projecten més d'una cinquantena de nous remakes. En fi, reciclem nosaltres també un vell eslògan publicitari i acomiadem-nos amb un busqui, compari i, si troba una bona pel·lícula, investigui ves que no fos un remake.

✍ *Antònia Farré Sanfeliu*



*Ella és d'Alexandria
(aprox. any 355 dC)*

HIPÀTIA, filòsofa i científica egípcia. Es considera la primera dona matemàtica de la història. Va ser la primera dona que va contribuir al desenvolupament de les Matemàtiques i la Filosofia. Tant, que alguns la van anomenar l'última gran Sàvia de l'Antiguitat o la Filòsofa. La ciència fou la seva vida, potser per això va morir linxada per un grup de cristians enfervorits. La seva mort marcà un punt d'inflexió entre la cultura del raonament grec i l'obscurantisme del món medieval.

S'atorga a Paladas, poeta alexandrí coetani d'Hipàtia, autor de 151 epigrames conservats a l'Antologia Grega, aquest poema que podia haver-li dedicat:

*Buscant al Zodíac, mirant cap
[a Verge,
Sabent que la teva província
[és el firmament,
Trobant la teva resplendor
[en tot el que veig,
Et rendeixo homenatge,
[reverenciada Hipàtia,
Estel lluent de l'ensenyament,
[sense màcula.*

Una frase d'Hipàtia per pensar:

"Comprendre les coses que ens envolten és la millor preparació per comprendre les coses que hi ha més enllà."

Alejandro Amenábar ha versionat la vida d'Hipàtia i el seu temps a la pel·lícula *Ágora*, actualment a la cartellera dels cinemes.

VI APLEC
DE SARDANES
A LA MUSSARA

2009



EXPOSICIÓ DE FOTOGRAFIES

**Del concurs
de Fotografia
del
Vlè Aplec
de Sardanes
a La Mussara
2009**



1r premi Josep Sendra

23



3r premi Abel Guàrdia

8



2n premi Josep Bigorra

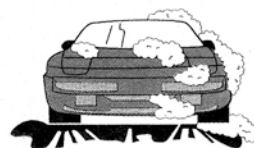
BENZINERA*AUTORENTAT
ENTREAUTOTO

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h



El nostre consum cada dia... conscient i transformador

✍ *Alvaro Porro González*

(revista Opcions, www.opcions.org)

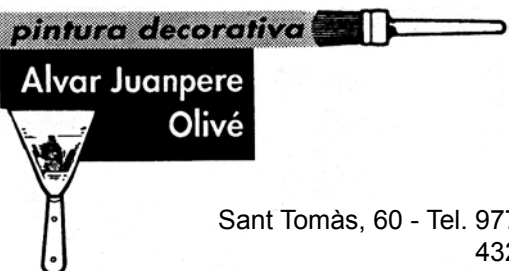
Llegeixo el diari. Nous atemptats a l'Iraq, continua la crisi en Orient Mitjà, nou informe sobre l'escalfament global amb dades alarmants, queda petroli del Prestige en els fons marins de Galícia... Notícies aïllades en diferents seccions, no sembla haver-hi cap relació. Han passat 5 anys i llegim el periòdic d'altra manera. Ara també llegim algunes paraules que no apareixen impreses entre línies d'aquests titulars: cotxe, dependència energètica, gasolina, dutxa, viatjar, pinya a l'hivern, aire condicionat.....

Això és una mica el que inicialment ens va atreure del consum conscient: entendre allò quotidià, allò proper, allò concret... tot plegat em fa entendre molt més enllà del que apareix a primera vista. Vivim en el que s'ha anomenat la societat de consum, on la publicitat juga un paper cada vegada més important en les decisions que prenem en la vida quotidiana, generant dinàmiques que desemboquen en noves necessitats. El consum conscient proposa analitzar els esdeveniments que ocorren sota un enfocament més integral, prendre consciència de les sinèrgies que existeixen entre els aspectes ambientals, socials i econòmics d'aquest món globalitzat fins a arribar a un mateix i la seva vida quotidiana. El consumidor crític no té una anàlisi molt diferent a altra molta gent si per ventura el que més li caracteritza és aquesta actitud d'estirar del fil fins a arribar a un mateix. Què tinc jo a veure amb tot això? Com afecten les meves accions en els desequilibris que hi ha en el planeta, en la gestió dels recursos naturals, en la polarització social? I com m'afecta el meu consum a la meua salut, a les meves relacions, el meu temps?... Es tracta d'entendre com funciona el meu entorn, com m'afecta i com li afecto. És des del quotidià, fins i tot domèstic, des d'on em faig preguntes i busco alternatives. Tractant de tenir en compte aspectes de tipus social o ecològic a l'hora de consumir més enllà de la qualitat i del preu. Però va més enllà; al replantejar-nos el nostre consum i buscar altres opcions, hem anat descobrint altres formes de viure, construint un altre ideal de bona vida diferent a l'hegemònic. Un ideal propi que ens satisfaci més. Aquest anar i venir des d'un mateix no és per a alimentar la

culpa, o enarborar un standard moral de penitència. El consum crític passa, entre altres coses, per buscar el millor per a un mateix, i no per una vida d'abnegació. Si consumeixo menys, podré treballar menys, deuré menys al banc, tindrè hàbits més saludables? Seré més amo dels meus actes? Un dels principals pilars sobre els quals es sustenta el model de societat capitalista són els béns de consum i els seus fluxos de mercat. En l'última baula, que ho subjecta tot, estem les persones que decidim què usem i què llencem. Aquí radica una raó de pes per a plantejar-se un consum crític, una tendència que contagiada pot provocar canvi. No es tracta de canviar el món des del consum si no de no deixar que el nostre consum segueixi transformant les nostres vides, ciutats, territoris... Es tracta d'entendre la irremeiable relació entre la nostra destinació individual i col·lectiva i per tant voler implicar-se en ella. Tant des de la participació en moviments socials com des d'un consum conscient es construeixen altres móns possibles però factibles, i ambdues dinàmiques es retroalimenten. Pot semblar, pels preus i ambients d'algunes botigues de consum ecològic, que aquest ball és per als que s'ho poden permetre. Però el ball és bastant més complex i variat en els seus ritmes. I és que si per a consumir conscientment cal gastar molt i guanyar més és que potser no estem fent les preguntes adequades. Revisem els nostres hàbits però per a canviar de model, no de logotip. I com es tracta de canviar de model aquí i ara, en el dia a dia, caldrà construir-ne un altre a temps. Si no t'agrada com funcionen els canals comercials i industrials convencionals caldrà construir o donar vida a altres de nous. No es tracta de consumir igual però en verd, morat o groc. Ni de jugar al trencaclosques de triar marca. El qüestionament és pràctic però alhora profund.. Per a construir altres models hem de buscar-los, valorar-los, entendre'ls, donar-los vida. El camí el recorrem experimentant, inventant a cada pas. No existeix un dogma del bon consum ni seria bo que existís. Cadascú segons la seva realitat, valors i prioritats que provi, experimenti, qüestioni o inventi. El camí es fa caminant.

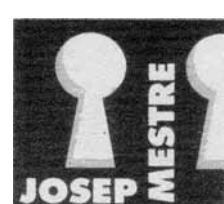
■ ■ ■

pintura decorativa



Alvar Juanpere Olivé

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**



JOSEP MESTRE SERRALLER

FERRO ALUMINI INOX

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

No és això companys, no és això

✍ *Josep Pujals Carreté*

No fa gaire, en aquesta mateixa secció, remarcàvem la importància que ha tingut el moviment associatiu en la vertebració social, cultural i econòmica de Catalunya. Ara fa trenta anys, mercè a aquesta presència compromesa en els diferents teixits socials, va tenir un paper destacat en la recuperació de les nostres institucions. Al crit de "Llibertat, amnistia i estatut d'autonomia" va ajudar, des de les bases a liquidar quaranta anys de Dictadura i a enfilars el camí dels Pobles Lliures. Encara quedava molta feina a fer però sabíem que l'esforç havia valgut la pena, que aquell futur que tot just encetàvem ens havia de portar molt enllà, que ja no hi havia marxa endarrere, però.....

Amb el temps hem vist que el resultat no ha estat, ni de bon tros, a l'alçada de l'esforç ni de les il·lusions de tanta gent, ho hem anat vivint i patint durant anys. En massa cassos s'ha constatat que bona part de la classe política el que tenia més lluny del pensament era el País i la gent que representa. El vot ha servit sovint només per a encimbellar una colla d'aprofitats sense escrúpols que no han dubtat en dinamitar símbols i institucions per tal d'enriquir-se ells. Ens hem anat acostumant a veure que a la política no sempre hi arriben els més preparats i honestos sinó els -.....- poseu-hi el qualificatiu que considereu escaient. Sense arriscar recursos propis i amb els diners de tots, alguns espavilats han obert el seu propi negoci. No és genial? Us heu adonat, a més, que per a aquests em-

predors no hi ha incompatibilitat de colors polítics a l'hora d'associar-se?

La traca final que evidencia aquest profund desordre l'hem viscut darrement amb tot aquest vergonyós espectacle d'estafes i de corrupció. Però compte, els que han comès aquests delictes ho han pogut fer perquè d'altres ho han permès. On és la llei i l'ordre? Aquest estat de dret és el mateix que empara les bandes de "millets" perquè campin tranquil·lament pel carrer i, en canvi, permet que es pugui estomacar i detenir pagesos que l'únic que defensen és la dignitat de guanyar-se la vida treballant honradament. Per cert, ja que hem anat a parar aquí, sabeu quins representants polítics van anar a donar-los suport a les manifestacions i als jutjats? I quins no?

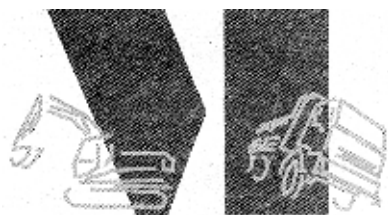
Com podem comprovar, després de tants anys de democràcia?? seguim sent un país de "charanga y pandereta" i que en la transició política a Espanya -i a Catalunya- realment, només es van canviar els decorats, l'ambientació i part dels actors. El guió, l'argument, la direcció i els promotors eren els mateixos d'abans o, amb el temps, alumnes avantatjats seus. Ja es deia que s'havia canviat tot el que calia perquè tot seguís igual. Els nostres, els catalans, també hi eren allí, no tot és culpa, només, de Madrid. Mercè a tots ells, avui Espanya -i Catalunya- té el dubtós honor d'encapçalar alguns rankings europeus: econòmicament estem en el tercer lloc, començant per la cua, darrera només hi tenim dues reconegudes potències econòmiques, Xipre i Grècia; i en l'atur, aquí sí, per un cop en alguna cosa, som els líders amb diferència. Dir també que

estem pujant llocs en els indicadors de corrupció. Seguim?

Ara, amb tot aquest rebombori, s'ha posat de moda parlar de "desafecció" del ciutadà cap a la política. Jo, en tot cas diria cap als polítics, en reciprocitat a la desafecció continuada d'aquests personatges vers la societat que, se suposa, representen. Després d'anys de riure's del personal, ara veuen que se'ls hi pot plegar el xiringuito i, es clar, això els neguiteja. No fa gaire el President del Parlament de Catalunya, en to solemne va dir: "Si no som capaços de reaccionar la societat ens escombrarà", és a dir, amb paraules entenedores i pràctiques, avisa de que si continuen fent el ruc es poden quedar sense la menjadora. I també, una altra perla que no té desperdici són les declaracions de Francesc Vallès, diputat del PSC al Congrés dels Diputats: "No hem tingut mai la necessitat de votar diferent del PSOE". Bé, almenys ja sabeu pel que serveixen a Madrid alguns del vots catalans.

Quan hom contempla aquest estat de coses, de la manera que es malbaraten el temps i els recursos en discussions i iniciatives inútils mentre a Madrid se'ns rifen, quan hi ha tanta feina seriosa per a fer, amb la majoria de sectors productius en fallida, amb estafadors, lladres i okupes deixats anar, almenys a mi em vénen ganes de dir-los que pel que han fet fins ara no ens fan cap falta, mai no han sabut estar a l'altura i per tant no ens serveixen. No es fa així a les empreses privades? La majoria de problemes que arrosseguem tenen el seu origen en el baixíssim nivell de la classe política, per això, per a poder-s'hi mantenir tenen segrestades les eines per a reformar

**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**



MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Carrer de les Creus, núm. 2 - Tel. 977 816 489 - 610 282 029 - 43356 **ALFORJA**

la llei electoral.

Amb aquest panorama tan en- grescador, permeteu-me dir-ho, veig que altra vegada el futur de Catalunya -si encara en té- torna a estar en mans de la societat civil, i per tant, crec que caldrà tornar-se a posar la roba de feina. En la forma que ho cregui convenient, el poble ha de presentar la seva particular moció de censura. Cadascú sabrà com fer-ho, però entenc que no val quedar-se a casa. Joves, ara també és la vostra, com ho va ser pels joves de fa trenta anys. Cal recuperar Catalunya poble a poble però sobretot, és bàsic que no us confongueu d'objectiu, tothom hi cap i tothom hi ha de ser. I compte amb els oportunistes, tenen una facilitat extraordinària per a canviar de pelatge. Ja us deia un número endarrere que cal aprendre a destriar el gra de la palla. Si ara perdem el nord potser no el recuperarem mai més.

A més si sou observadors veureu també que, de fa temps els nostres veïns espanyols no ens aprecien massa. S'aprofiten, això sí, de tots el tantos que marquem a Madrid però després ens fermen curt. Diria que no els caiem bé. Doncs home, perquè fer nosa? Deixem-los. Tots sabeu que ha anat estenent-se com una taca d'oli la iniciativa de celebrar consultes sobre l'autodeterminació de Catalunya. Jo, quan en tingui ocasió diré que sí, tant em fa si és vinculant o no, entenc que és un exercici de dignitat i la consulta ha de ser un èxit. Ben pensat, i davant els continus atacs de la caverna espanyolista, per dignitat, hauria de ser el propi Parlament de Catalunya qui assumís la convocatòria d'aquesta consulta o d'altres accions semblants, però això comportaria primer, tenir la talla que cal, i potser perdre la cadira en properes eleccions. Però no patiu, si la consulta surt bé, i un cop desbrossat el camí, els nostres inefables polítics ja pujaran al carro. De sobte, ja veureu com s'hauran tornat gairebé tots independents.

Però no penséssim que ser independents vol dir lliurar-nos dels aprofitats i els trepes. Perquè el desembarcament d'aquesta espècie es reduïx al mínim -del tot jo crec que és impossible- cal sens falta reformar les lleis electorals a fons, no a corre-cuita com es pretén fer ara perquè les eleccions ja són a tocar. Cal que a Catalunya governin els millors i el sistema electoral

Vilaplana Decideix

✍ Mar Joanpere

El passat dia 21 a les 9 del vespre, un grup de persones representants d'entitats o a títol individual, ens vam reunir a la Casa de Cultura per tal de plantejar el tema de la possible viabilitat o no a l'hora de dur a terme el referèndum per la independència a Vilaplana, seguint, com bé heu degut sentir pels diferents mitjans, la consulta popular feta el trimestre passat a Arenys.

Una consulta que comportà molta polèmica a nivell institucional i que sortosament ha obert el punt de mira de molts pobles d'arreu de Catalunya. En el cas del Camp s'han adherit a la consulta, ara per ara, Maspujols, Alforja, Almofter, Montbrió i Mont-roig.

A l'assemblea (oberta a tot el poble) es va acordar treballar per la consulta que es durà a terme al nostre municipi a principis d'any, ja que el temps ara per ara ens és molt limitat per adherir-nos amb els altres municipis el proper 13 de desembre.

Entenem aquest acte com un pas cap a la llibertat i la democràcia de tots els ciutadans, una democràcia que ens ha estat negada per part de les institucions, no obstant això, pensem que ja és hora de fer aquest pas endavant cap a la participació i la lliure elecció del poble. Mai, els catalans hem pogut opinar lliurement sobre els temes que ens afecten ja sigui com a ciutadans o com a país ja que en aquest sistema de falsa democràcia la voluntat del poble tan sols és plenament important en dies de campanya electoral, per tant, des de l'Assemblea Vilaplana decideix! volem encoratjar a tot el poble a fer seva la consulta, sense distinció ideològica. La primordialitat de la consulta és la màxima participació i el reconeixement democràtic que aquesta té.

Convidem a tot al poble a participar en aquest acte. La propera reunió serà el dia 12 de desembre a les 21 h a la Casa de Cultura.

Per altra banda, agraïm la col·laboració de l'Òmnium Cultural, que ens va ajudar a dur a terme la primera reunió, explicant-nos tota una sèrie de protocols que caldrà tenir en compte per tal que la consulta es faci de manera totalment transparent, sense manipulacions per part de ningú.

Agrair també la voluntat de Lo Pedrís a l'hora de difondre i col·laborar amb la proposta, ja que sovint, sense els mitjans, és gairebé impossible arribar a la població.

Continuem avançant cap a la llibertat i la democràcia que ens pertoca com a ciutadans que som d'aquest país!

Vilaplana decideix!

ho ha de permetre. Els aprofitats que es quedin a casa.

Per acabar, i d'una forma més distesa, entenc que caldria canviar els tractaments honorífics o bé reformar les definicions als diccionaris. Fins fa poc Honorable, Molt Honorable, Il·lustre, Il·lustríssim, senyor, senyora i d'altres de semblants, ho associàvem a un tractament respecte i de protocol. Ara, i vist el curriculum d'alguns personatges que aquestes distincions han d'acompanyar per decret, ja m'he perdut una mica.

Amunt i crits!

Àlex Masdeu i Font
Picapedrer / Restaurador de pedra / Geòleg

Mòbil 625 558 358
Web: www.picapedrer.com
Correu electrònic: alexmasdeu@picapedrer.com
Carrer Doctor March, 1
43380 VILAPLANA

Pare, per què els hi peguen si no fan res?

✍ *Marino*

El dissabte 24 d'octubre una manifestació de la Unió de Pagesos, amb el lema "preus justos" va sortir del Passeig Mata cap a les 11 h del matí. Ens vam concentrar entre 1500 i 2000 persones i força tractors.

Quan vam arribar al DAR, el Departament d'Agricultura de Reus, no ens va rebre ni el Director ni cap altre autoritat, i hi vam trobar les portes tancades. Un tractor va obrir la porta i hi va abocar la seva càrrega de patates. Després, un segon tractor també va entrar.

Al cap de poc temps van arribar els antiavalots – 6 agents – i van començar directament amb una brutal càrrega policial. Aquestos ja havien començat a repartir llenya de forma indiscriminada mentre baixaven pel Passeig, a tothom que es dirigia cap a ells. I un cop van arribar a l'entrada del DAR, no hi va haver cap possibilitat de diàleg, ni amb els pagesos, ni amb els mossos d'esquadra que es trobaven al recinte, i es van dedicar única i exclusivament a repartir llenya a tots els pagesos.

A dins el pati els pagesos demanaven als antiavalots que paressin les agressions i que no tenien cap problema per marxar, però les agressions van seguir i fins i tot van agredir a un periodista i a algun dels mossos. Va arribar el punt que els pagesos demanaven als mossos que fessin d'intermediaris amb els antiavalots, però aquests no van fer cas a ningú.

Els pagesos es van anar defensant con van poder, i quan algun dels antiavalots queia a terra se l'ajudava a aixecar, cosa que ells no van fer mai, i se li tornava tot el material, el casc, la porra, perquè es va comprovar que si no es feia així, les conseqüències eren pitjors, es treien les porres elèctriques...

Al final es va poder parlar amb els antiavalots i deixar

sortir els pagesos del pati i la manifestació va seguir pels ravals de Reus, fins tornar al Passeig Mata. M'agradaria dir que de totes les fruïteries que vam trobar, només la de "Punt Verd" del Passeig la vam trobar tancada, amb el personal al carrer. Per tant, vam trobar poc suport per part dels comerciants de Reus.

Quan es va acabar la manifestació, es va demanar que totes les persones que es trobessin ferides que anessin a l'hospital per tal de ser visitats. Un dels pagesos que es trobava a l'hospital va ser detingut allí mateix i emmanillat!! Va ser portat a la comissaria. A un germà d'aquest, quan l'anava a buscar, també li van fer el mateix. I a més, un dels membres de la comissió permanent d'Unió de Pagesos, quan va anar a preocupar-se a la comissaria per aquestes detencions, també va ser pres. Aquests tres van haver de passar unes 24 hores tancats i detinguts a la comissaria.

El diumenge es va convocar un concentració de suport davant de la comissaria per tal de demanar l'alliberament dels tres pagesos. També durant tot el dia es van rebre diferents visites i mostres de suport per part de diferents partits polítics: CIU, ERC i el PP de la Selva, i em sabia greu deixar-me'n algun altre que jo no sàpiga. Un advocat de Riudoms, d'ERC, va fer tots el tràmits necessaris de forma totalment gratuïta, fins que els pagesos van ser alliberats.

En aquests moments Unió de Pagesos es troba a l'espera del que dictarà la justícia en relació a les imputacions actuals als diferents pagesos, per tal de decidir quines mesures emprendre.

Els pagesos, que tenen un paper fonamental i insubstituïble en la conservació del medi ambient, que són els que es preocupen per la nostra terra, pel nostre país, i que només pretenen guanyar-se la vida treballant dignament a la terra, l'únic que es mereixen és ser tractats a garrotades ???

I el nen es va fent la pregunta, "si no han fet res, si no han fet res, perquè els hi peguen, perquè els hi peguen..?", entre plors i llàgrimes. El pare, tot trist pel nen i l'actitud dels antiavalots, pensa..."Com sempre, ara reventaran la manifestació pacífica i giraran els continguts"

■ ■ ■

**AUTO ESCOLA
CATALUNYA**

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19
REUS

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Najor, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA



AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb D.O. Gran varietat de fruits secs.
A més productes de qualitat elaborats artesanalment.

🕒 Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

C/ de Guardiola, 58
43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels. oficina:
977 815 584 - 977 815 105

L'entrada al Poble: un Passeig

Els de la carretera:

Josep Maria Queralt; Haim Ratia; Adela Blasi i Pitu Vilalta.

L'accés per carretera

La millora de les vies de comunicació, en un sentit ampli, constitueix, entre d'altres, un element clau de desenvolupament socioeconòmic d'un territori. Ara bé, el traçat de qualsevol via de comunicació, ja sigui una carretera o una línia ferroviària, s'ha de planificar bé, i cal analitzar en profunditat l'impacte que pot tenir en el paisatge i en la qualitat de vida dels habitants dels pobles per on passen aquestes vies de comunicació. El desenvolupament local i el respecte del medi ambient i la qualitat de vida són perfectament compatibles si les coses es fan de manera correcta.

En aquest sentit, la carretera entre Alforja i la Selva del Camp ha suposat pels habitants de Vilaplana una millora considerable de les comunicacions amb aquestes i altres poblacions, que d'alguna manera s'han apropiat, tot incrementant-se la utilització de serveis (comercials, d'oci i cultura,...) per part de la població vilaplana.

No entrarem en la qüestió de si el traçat d'aquesta carretera era el millor possible. Com no podem tornar enrere, cal plantejar alternatives que permetin recuperar aquests trams de la carretera per l'ús de la ciutadania.

En primer lloc, caldria evitar que molts automobilistes, i sobretot motoristes, utilitzin la carretera, especialment entre la cruïlla amb l'accés nord de Vilaplana i la part que toca amb el camp de futbol, com a una pista per a fer curses de velocitat. Hi ha solucions tècniques per a obligar a reduir la velocitat quan els vehicles passen tant a prop del nucli urbà.

Cal tenir en compte que en el planejament i en el manteniment d'aquest tram de via hi estan implicades més d'una administració. Cadascuna amb el seu grau de responsabilitat, hauria d'intervenir per tal de fer més accessible i humana aquesta via.

Plantar mes arbres en les dues



bandes d'aquest tram de la carretera contribuiria a reduir l'impacte visual encara que no pas la contaminació acústica que és un dels greus problemes.

Segur que si els professionals en la matèria ho analitzessin amb una mica de deteniment trobarien solucions que permetrien recuperar per a la gent del poble i pels visitants tot un recorregut, que es pot fer tot passejant, i que connecta la totalitat del perímetre de la vila.

Una altra proposta a estudiar és la recuperació del camí vell de la Selva que en la part que toca al camp de futbol ha quedat tallat per l'actual carretera.

El "passeig" de la Mussara

El principal accés a Vilaplana, i aquest ja en ple nucli urbà, és el Passeig de la Mussara. Aquest passeig arbrat amb plàtans, tant característic dels po-

bles del Baix Camp, hauria de recuperar la funció que el seu propi nom indica, és a dir, el de passeig.

Els vehicles passen a massa velocitat, és un perill per a tothom. Caldria pensar quins elements de mobiliari urbà i de senyalització poden contribuir a crear un espai per al gaudi de tot el poble. L'arbrat es discontinua i hi ha parts en que caldria una plantada d'arbres per tal d'aconseguir una imatge més harmònica i integrada. Més bancs, papereres i altres elements com a jardineres contribuirien a canviar l'actual aspecte de la principal entrada al poble. En definitiva, un passeig: un espai on la canalla hi pugui jugar, on s'hi pugui passejar, fer-la petar amb els veïns,...

És un espai públic, és a dir de tots, i a les nostres mans i a les de l'Ajuntament està la seva millora i adequació.

■ ■ ■



VILAPLANA

Les obres de l'església dignifiquen la Plaça de la Vila

✍ *Tomàs Bigorra i Munté*

Alcalde de Vilaplana



Ja han començat les obres de restauració de la façana principal de l'Església de la Nativitat de Vilaplana, que pretenen recuperar la forma i l'estètica original de la façana de l'edifici tot emprant els materials, les tècniques i la decoració originals.

A causa de les característiques singulars de l'edifici i de les particularitats de l'obra, s'ha marcat una metodologia de treball molt acurada per tal de preservar i restaurar els revestiments originals i reproduir els que presentin deficiències.

El projecte es comença per determinar l'estat que presenta tot el revestiment de la façana. Aquelles parts que es trobin en bon estat es mantindran i se'ls donarà el tractament adequat. A les zones malmeses o degradades, caldrà fer de nou el revestiment, reproduint les formes amb els materials originals (arena, calç i pigments minerals).

Una atenció especial mereix el tractament que s'ha d'aplicar a la pedra (en la portada, cantonera i gàrgola) amb la neteja, el reomplert de les juntes i la

consolidació de la pedra amb silicat d'etil, i en els casos en què calgui reintegrar volums s'aplicaran morters de restauració. Finalment, s'aplicarà a la pedra una protecció hidròfuga per retardar que s'embruti.

També es repararan les cornises d'obra (coronament de la façana i timpà) i se substituiran les peces ceràmiques malmeses, es procedirà al tancat de les juntes i el revestiment de les cornises d'acord amb les formes originals i el pintat posterior. I per a protegir de la humitat les cornises de coronament de la façana i les de la portada, també es procedirà a folrar-les amb una xapa de zinc.

Es netejaran la rosassa i el ull de bou, i s'hi col·locarà un vidre de seguretat agafat amb grapes inoxidables.

La realització d'aquesta obra és fruit d'un conveni entre l'Arquebisbat de Tarragona i l'Ajuntament de Vilaplana per la cessió de les propietats de l'Arquebisbat a la Mussara (l'església de Sant Salvador, l'abadia, el cementiri i l'hort rectoral) a favor de l'Ajuntament de Vilaplana.

Les obres s'han adjudicat a l'empresa Rècop Restauracions Arquitectòniques S.L. per un import d'adjudicació de 109.406,76 euros, i tindran una durada de 6 mesos. L'empresa adjudicatària està especialitzada en la restauració de monuments i té molta experiència en aquest camp, on gaudeix de reconegut prestigi, un fet que han valorat els tècnics en l'adjudicació de les obres.

L'Església de Vilaplana és, sense cap mena de dubte, l'edifici més important del municipi. Està catalogada com a BCIL -Bé Cultural d'Interès Local- i data de mitjan segle XVIII, per la qual cosa el pas dels anys hi ha provocat el seu desgast. Ara, amb aquesta completa intervenció, la façana principal recuperarà el seu estat inicial amb tot l'esplendor que va tenir l'edifici.

Una vegada les obres de rehabilitació de la façana de l'Església estiguin enllestides i s'afegeixin a la nova i recent pavimentació de la plaça, el conjunt urbanístic de la plaça de la Vila gaudirà de la rellevància i el prestigi que li correspon com a centre neuràlgic del nostre municipi.



Festa Major 2009

✍ *Jordi Mateu i Huguet*

Regidor de festes

L'equip de Lo Pedrís m'ha demanat de fer cinc cèntims de la Festa Major. Com a regidor de festes, penso que no crec que jo sigui la persona més adequada a l'hora de fer una crítica el més objectivament possible. A grans trets, la lectura més fàcil seria anomenar cadascun dels diferents actes programats i ressaltar el gran nombre de participació que van tenir. Però penso que hi ha una segona lectura molt més important; i és el compromís que van tenir tots els vilaplanencs, juntament amb els patrocinadors i les diferents entitats a l'hora de gaudir i sobretot de col·laborar en aquesta diada.

Després d'escoltar el pregó amb el qual ens va obsequiar el Jaume Salvat, crec que l'èxit estava assegurat. I és que realment és un goig de poder veure la sala del Casal plena com un ou durant el concert jove o el ball de nit. O fins i tot el Passeig de la Mussara amb els infants, i no tan infants, pujant i baixant pels inflables, o la plaça de la vila durant els castells, els gegants o rient amb un espectacle de màgia. Per cert, parlant de castells. No puc deixar de pensar amb els periodistes de TV3, els quals se'n feien creus que un poble de sis-cents habitants portés tres colles, i encara més tenint en compte, que a Vilaplana mai no hi ha hagut tradició castellera... Ja som plaça de vuit, i és que nosaltres som així.

L'èxit de la Festa Major ha estat l'èxit de tots.

La participació i sobretot el compromís de la gent envers el poble ha sigut essencial.

Quina gran lliçó!

Vilaplanencs, per molts anys.

Pregó de la festa Major

octubre 2009

✍ *Jaume Salvat Salvat*

Salutació

Bona nit a tothom, alcalde, regidors, senyores i senyors, amics i amigues. En primer lloc, us agraeixo la vostra assistència.

En segon lloc, he de dir que em plau enormement que m'hàgiu convidat a fer el pregó de la Festa Major tot i que, si us he de ser sincer, dubto que mereixi aquest honor. En tot cas no puc evitar de pensar que a qui li hauria agradat ser aquí, i qui de debò hauria tingut moltes més coses per explicar que jo, hauria sigut el pare, el Jaume Ritu, que durant tants anys va organitzar tots els actes de la Festa Major.

La Festa Major a cal Ritu

Tants anys ho vàrem fer que a casa ens semblava que ho havíem fet des de sempre (des de sempre és aquest espai de temps indefinit que fa que les coses que s'han fet durant un període de temps llarg esdevinguin costum). De petit em semblava que era tan normal preparar la Festa Major com que sortís el Sol cada dia. Però que fos normal no vol dir que no fos especial. La Festa Major s'escriu amb majúscules i era i és la festa per excel·lència del poble. Tothom l'esperava amb impaciència, per tant, preparar-la era una gran responsabilitat.

D'aquell temps hi ha una colla d'imatges i fets que associo a la Festa Major de Vilaplana. Això no em passa a mi sol. Ara a la sala del ball, reconvertida en magatzem, no hi ha setmana que abans, després o mentre pesem les avellanes no s'escapi el comentari de "tantes vegades que hem ballat en aquesta sala, quants records...". No són pocs els cops que trobo persones, del poble i dels pobles veïns, passejant pel magatzem,



zom, que en passar davant de casa no han pogut evitar la temptació d'entrar i fer els mateixos comentaris que de tan repetits esdevenen rituals.

Això serveix per alimentar un anecdotari tan extens com vulgueu. Alguns són recurrents: sobre l'ànim del pare, el caràcter de l'avi, el Jaumet Ritu... Altres tenen la complicitat de les confessions: com ho feien per colar-se, que una colla d'Alforja un cop es van menjar d'amagat les botifarres de la matança del porc o aquell any que....Un munt d'anècdotes que ara us estalviaré i que d'algunes no cal que us digui la gràcia que ens feien! El que sí és cert és que durant molts anys, i per a algunes generacions, la Festa Major de Vilaplana estava estretament lligada a la Festa Major de cal Ritu.

Algunes d'aquestes imatges sem-

blen en blanc i negre, tot i el color de la Festa, i els records s'acompanyen de la música del NO-DO.

En aquestes cròniques en blanc i negre hi havia algunes circumstàncies que, vist en la distància, podien ser engrescadores. L'Ajuntament no en volia saber res de la Festa Major, la qual cosa et donava una enorme llibertat, i l'església pensava que passar-s'ho bé era pecat, cosa que també permetia un cert punt de transgressió.

Si és cert que tot el que és bo o és pecat o engreixa, en aquell temps que ni de festa ni menjar s'anava sobrat, les ocasions per al ball i els bons aliments eren molt preuades i les ganes de gaudir-ne eren enormes. No us cregueu, la llibertat era vigilada i calia portar el programa de la Festa al Govern Civil i



demanar autorització a Tarragona amb l'informe favorable de l'Ajuntament. Calia també portar a segellar les entrades que es posarien a la venda, les dels homes i les de les dones (que pagaven menys). Sense ajudes de cap mena i amb ganes de lluïment calia fer quadrar els números, i això no ha estat mai fàcil.

Eren temps en què s'inauguraven "pantanos", però no es feien ponts. Els dissabtes eren laborables i el dia de la Festa Major era el dia 12, el dia de la Mare de Déu del Pilar, el primer i punt.

En una setmana com aquesta, dissabte aniríem a treballar, diumenge seria com un diumenge qualsevol i la Festa, dilluns. Dimarts també com a festiu local i dimecres el dia del gos. La festa era sempre de tres dies (els mateixos tres dies), el 12, 13 i 14. El 12 d'octubre es reservaven els actes més lluits, no hi podien faltar mai les dues sessions de ball, el de tarda i el de nit (que també esdevenien costum). Aquestes sessions es repetien el dia 14, i el 15 era el dia de repòs i de jocs per a la canalla i de cinema. Els catalans, al menys els de Vilaplana, que sempre ens agrada fer broma de la nostra condició, l'anomenàvem el dia del gos i li atribuïem aquest qualificatiu una mica sorneguer en uns moments en què el treball era virtut, però el descans era del tot necessari per recuperar forces després d'unes festes ben aprofitades.

Eren temps de rigidesa en tots els sentits. El dia 12, la Mare de Déu del Pilar, era el dia de lluïment. El ball de tarda i el de nit eren obligatoris i entremig calia preparar, depenent del temps, l'orquestra, les sardanes, el concert de vermut, i el concert de tarda. Era el dia de mostrar-se cara en fora, de jugar les cartes més valuoses, de preparar el millor dinar, el dia de convidar els parents i amics.

A casa era un dia de feina trepidant que havia començat dies abans: netejar



Tres de vuit carregat dels Xiquets de Reus a Vilaplana, amb motiu de la Festa Major d'octubre. Per tant, Vilaplana aconsegueix ser plaça de vuit. - Foto de Marta Bros

la sala, preparar les cadires, arreglar-les, estrenar roba... Tot plegat requeria d'una important estructura organitzativa que afinava l'enginy. Com convertir una sala de ball en una sala de cine amb deu minuts, com pujar un piano de l'escenari al cafè del primer pis per les escales i tornar-lo al seu lloc amb vint minuts. Com preparar el dinar i el sopar per als músics mentre nosaltres menjàvem a la cuina al mateix temps que no es podia desatendre el cafè...

Fer que tot estigués a punt a l'hora convinguda requeria, no hi havia altre remei, que l'estructura empresarial de l'explotació familiar, és a dir, explotar la família. Tots hi posaven el que s'havia de posar i entrar a la família de cal Ritu volia dir que a la Festa Major... a treballar! Els nouvinguts també, el tiet Arturo a la taquilla, el tiet Albert fent els abonaments. De fet la societat era una societat molt masculina, però al darrera de tota aquesta feina hi havia el treball femení: l'àvia, la mare, les tietes, les germanes, un treball més silencià, però tant o més dur.

Tot això era possible a través del

compromís amb la festa, més enllà de guanyar-hi diners (que també era un objectiu) el que realment tenia valor era que la cosa sortís bé i que la gent gaudís. Aquest era el gran guany.

A casa mai no vam saber del benefici econòmic d'organitzar la festa, senzillament perquè no comptàvem, i quan no es compta és perquè no es vol comptar. Però això també em va ensenyar coses que m'han estat molt útils a la vida: que no es pot llençar la casa per la finestra quan les coses van bé ni es pot abandonar al primer contratemps.

D'això últim el pare en sabia un pou. Desanimar-lo era difícil perquè amb tot el que feia s'ho passava bé. S'ho passava tan bé que va aplicar el màrqueting a la festa quan encara no se sabia què volia dir aquesta paraula. Un poble content era un poble que gastava i en temps de pocs excessos fer gastar diners era molt complicat. Les proves van ser moltes i algunes van funcionar i altres van ser un fracàs, però li agradava provar-ho (ara en dirien innovar): portar l'orquestra a tocar a la Missa Ma-



MUSSARA

CENTRE D'EQUITACIÓ

677 50 79 44 - Classes

677 50 79 45 - Excursions

Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

Pregó Festa Major 09

jor, esperar amb l'orquestra la sortida de Missa per fer un "pasacalle" fins a la sala per fer el ball de sardanes, que si el concert de vermut, que el de tarda, que el de nit... Segur que vosaltres recordeu més coses que jo!

El segon dia de la festa era un calc del primer, però els actes no eren tan lluitats. Del segon dia recordo especialment el ball de nit que era, en podríem dir, un ball íntim per a la gent del poble, per als més fidels, per a aquells que aprofitaven fins a l'últim moment la possibilitat de ballar. La intimitat permetia fer innovacions casolanes de la festa i, d'aquestes, la que més recordo era el karaoke. A la segona part del ball de nit (en un dia entre setmana) quan ja la festa era a les acaballes, els malaguanyats artistes que cantaven tot feinejant al camp tenien l'oportunitat de tenir un conjunt de músics al seu servei per pujar a l'escenari i fer de vocalista a l'estil Nino Bravo. En recordo de memorables, el Pepito, que ara ens va deixar; el Salvador Sabater, franksinatra, amb el seu anglès tan particular, i tants altres que em disculparan que no anomeni.

El dia del gos era el dia més especial de tots. No us podeu imaginar com de bé s'ho passava el pare preparant els jocs de cucanya i com li agradaven els nens. Aixafar l'olla, bufar un cossi de farina amb la cara mullada per trobar unes pessetes, mossegar una poma dins d'una ferrada d'aigua, menjar galetes i fer xiular i la tradicional cursa de sacs, eren els clàssics de la cucanya! I n'estic segur, qui millor s'ho passava era ell. I tant que sí!

Però no tot era de color de rosa, també hi va haver festes amargues que van mostrar l'altra cara de la moneda. En aquests moments també s'aprenien lliçons i sobretot es trobaven els amics incondicionals de debò. Era en aquestes circumstàncies en què el pare demostrava el seu caràcter. Mai no defallia i empenia amb ànims renovats la propera festa perquè fos la millor de totes.

El significat dels valors

Aquests records de la Festa Major, més o menys compartits, no tenen valor pel que són sinó pel que signifiquen. El treball, el compromís, la vocació de servei, la voluntat per superar les dificultats són valors que omplen de significat la Festa Major i van més enllà de l'experiència de la família Ritu.

Nosaltres entenem molt bé el que



costen aquestes coses. Això fa que admirem enormement la feina de la Comissió de festes, d'aquesta, de les que l'han precedida i de les que vindran. Perquè varem aprendre que sense esforç i sense treball les coses no surten. Que sense gaudir de la feina, la feina perd tot l'al·licient. Que sense el compromís amb els altres, amb el poble, les coses no tenen ànima. Perquè sabem que cal adaptar-se als nous temps per organitzar els actes. Sabem que mai es fan les coses a gust de tothom i que mentre les crítiques plouen a bots i barrals, les lloances es dosifiquen. Que la Festa Major sense les persones que es comprometen i empenyen el carro seria un dia qualsevol, i que sense les persones que van als actes, la festa seria una il·lusió. Per tant el més important de la Festa i el que li dona sentit no és ni el ball, ni els gegants ni els tocs de campana, són les persones, sou vosaltres. Els actes són simplement l'instrument que utilitzem per dir-nos que som una comunitat que hem decidit de celebrar de forma especial aquests dies i a la nostra manera.

Amb l'arribada de la democràcia se'ns va alliberar a la família d'aquesta enorme responsabilitat d'organitzar el lleure. El testimoni ha passat a mans del poble, que és qui ho ha de fer. Ara se'ns presenta una festa més popular, més de carrer, més del temps d'ara.

Els temps canvien. I com canvien! I mal aniria que no canviessin! Però hi ha coses que sempre són iguals, el compromís de fer-la, l'afany per gaudir-la i el neguit per la participació era i és encara una quimera per als organitzadors.

Recordo com si fos ara com un grup de joves forasters s'apropiaven de la sala del ball amb una gran energia desbocada que va fer seure les altres parelles. El pare pujava de seguida a l'escenari i agafava el micro. En comptes de recriminar-los l'actitud, els agraià la presència però els explicava que ells podien fer festa cada dia, cada setmana i que en

canvi per molta gent del poble aquella era l'única oportunitat que tenien al llarg de l'any.

Ara tots també podem fer festa molt sovint, però només podem fer la Festa Major de Vilaplana ara, el 12 d'octubre. I és la nostra.

Una festa particular, sense tradicions centenàries, ni elements festius de renom, però és la que volem que sigui en cada moment i ens retrata tal com som. Tant si és la de cal Ritu com la de l'any de l'envelat com les que vam organitzar amb el Col·lectiu Llibertari o les de la comissió de festes presidides per l'Ajuntament o la d'enguany, totes són el reflex de l'esperit i retraten l'estat d'ànim del moment del poble de Vilaplana.

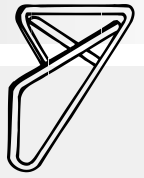
Per això estic convençut que totes són la Festa Major de Vilaplana i que no hi ha ni festes millors ni pitjors. En tot cas la millor és la que ens toca viure i per tant la que avui encetem.

El temps ens porta l'enyorança de festes passades com si fossin les millors, però penso que simplement eren millors perquè ens recorden el temps en què varem ser protagonistes d'esdeveniments molt especials. Sense anar més lluny, jo vaig enamorar-me per primera vegada en una Festa Major i va ser en una Festa Major que vaig conèixer l'Antònia. I ara ja tenim fills i ja fa dies que esperen la Festa Major de Vilaplana, el seu poble, i aviat el futur de la Festa serà a les seves mans.

La festa és de tots i per a tots, per a la canalla i els grans, però els veritables protagonistes són i sempre han estat els joves, perquè de fer festa són els que més en saben.

Altrament la Festa Major és un acte social i de relació molt important i és el moment de gaudir entre els vilatans, però també el de convidar els veïns i el món sencer a compartir el nostre poble. I el mostrem tal com és: amb els carrers empedrats, les cases esgrafiades, les pujades i les baixades, els balcons forjats, els cotxes mal aparcats i el campanar d'obra vista. I tant si ens agrada com si no, això ens fa distints, i en aquests detalls reconeixem el nostre poble.

Podem fer un joc de paraules amb la Festa Major, la Festa Gran. Canviem el to i convertim-lo en un imperatiu. Diguem al jove: Fes-te Major, fes-te gran, fes-te amb el timó de la vida. Grup de joves, col·lectiu l'Espurna, joves de



l'Ajuntament, del Casal, del grup de Teatre, de lo Pedrís, de l'ADF, del grup de colònies, els que toqueu la gralla i els que no. Joves de Vilaplana, gràcies per ser actius.

A l'AMPA, gràcies també per ser presents a tot arreu on hi ha festa i gràcies als que hi dediqueu temps i la feu possible.

El pregó

A la vida he fet i faig moltes coses, de pagès, de comerciant i de professor. Haver fet moltes coses no és cap mèrit, només vol dir que ja tenim una edat. Ara em toca fer de pregoner, però no patiu, avui m'estreno i ho deixo córrer, per a mi no hi ha altre pregoner al poble que el Pere Ramon. I si voleu que us digui la veritat, i que el Pere Ramon em disculpi, el pregoner pregoner era el Pep Cinto, que a més de fer la feina ben feta tenia un gran sentit de l'humor molt propi de la gent de Vilaplana. Amb el seu ruquet anava per les cantonades del poble amb el crit de: "Es fa saber...". Quan veia un foraster aprofitava per dir-li: "Veieu, aquest ruc és molt llest, sap llegir". El foraster amb cara d'incrèdul i "de vés a veure amb què em sortirà aquest home" se'l mirava. El Pep Cinto agafava un diari o un paper qualsevol i el posava davant de la cara del ruc que, sense immutar-se, se'l mirava fixament talment com si estigués llegint. "Veieu com sap llegir? El que no sap és parlar!", deia tot rient.

No em vull allargar més, i després d'aquesta introducció passo a fer el pregó, que per això se m'ha convidat:

Es fa saber, en nom de la Comissió de Festes, que a partir d'aquest moment comença la Festa Major d'octubre de l'any 2009.

Tothom hi està convidat. Que l'aprofiteu!

Moltes gràcies.



Nou Vinguts

Pep, Carme, Pau i Sílvia

Després de viure molt de temps, potser massa, a ciutat, ja feia dos o tres anys, que ens plantejàvem la possibilitat d'anar a viure a poble. Tant la Carme com jo, hem crescut a poble i, sabem la riquesa que, en quant a qualitat de vida, els pobles ofereixen a tots els seus habitants, però sobretot l'enriquiment que a nivell de possibilitats, personalitat, valors i educació pot suposar per a la canalla el fet de viure i criar-se en una zona rural. És per això, perquè pensem que la canalla pot estar millor fent vida en un poble, que hem decidit donar un gir important a les nostres vides com a persones i com a família.

Al mes d'agost d'aquest any, havíem sentit el nom de la població de Vilaplana, però per a ser sincers, no sabíem exactament si es trobava als mapes d'Àsia o de la Pampa Argentina.

Estàvem de vacances i, a l'igual que altres anys, dedicàvem algun matí, o tarda, a visitar i conèixer pobles del voltant, en aquell moment mentre consultàvem el mapa de carreteres, el nostre dit es va aturar en un punt, a prop de Reus, ben comunicat amb Tarragona i, al peu de la muntanya; vam mirar el nom i hi deia Vilaplana. Aquell matí, aniríem d'excursió a conèixer Vilaplana.

Només acabar d'enfilat carrer Major amunt, amb el terra adoquinat, la torre de l'església amb la muntanya al darrere, que tots dos ens varem mirar amb una rialla a la boca i, l'excursió del matí, es va acabar convertint en l'excursió del dia. Va ser en aquell moment que vam pensar en la possibilitat de xafardejar una mica a veure si aquell poble es podia convertir en el nostre poble; vam preguntar si hi havia col·legi, metge, botigues, transport... i, aquell mateix dia, parlant amb la gent, la Lurdes ens va oferir casa seva.

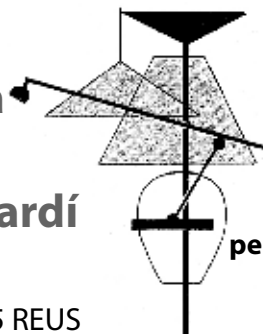
Encara no sabíem si prendríem la decisió o no, però els aconteixements posteriors, ens van anar dirigint cap a aquest costat i, el dia 1 d'octubre ja estàvem instal·lats aquí. En aquest moment, portem vivint a Vilaplana poc més d'un mes i, amb la intenció de col·laborar mínimament amb l'activitat cultural i social del poble, hem volgut participar en aquesta edició de "lo pedrís" explicant la nostra experiència com a nouvinguts i, poder expressar la nostra satisfacció d'haver encertat la nostra tria, anant a viure a un lloc on, tant nosaltres com els nostres fills el Pau i, la Sílvia, ens hem sentit molt ben acollits des del primer dia, per uns vilatans oberts, i disposats a rebre tothom amb els braços oberts.

Moltes gràcies Vilaplanencs, procurarem estar a l'alçada.



C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola) - Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

Pantalles a mida
Tots els estils
Il·luminació de jardí



NUVIS!!!



PREUS ESPECIALS
per a la vostra llista...
i col·locació
GRATUÏTA!!

Barra de Cortina

✎ *Joko*

Aquesta és una història que em van explicar ja fa molt de temps, però que no passa de moda, us la transmeto tal i com em va arribar:

La dona, acabada de divorciar, va passar el primer dia ben trist empaquetant les seves coses en baguls i maletes i el seu mobiliari en grans caixes.

El segon dia van venir i van recollir les seves pertinences i mobles.

El tercer dia es va asseure al terra del menjador buit, va posar música suau, dues candeles, dos quilos de gambetes, un plat de caviar i una ampolla de vi blanc fred fins a més no poder.

Quan va acabar tot això, va desmuntar totes les barres de les cortines de cada cambra, li va treure els taps dels extrems i dintre li va posar la meitat de les gambetes i una bona ració de caviar i les va col·locar de nou amb els seus taps dels extrems.

Quan el marit va tornar a la casa es va mudar amb nous mobles i amb nova núvia. Tot va ser perfecte els primers dies. Lentament, la casa va començar a olorar.

Van fer tractaments per tot, van netejar, van passar el drap i van airejar tota la casa. Els ventiladors van ser revisats per si hagués ratolins morts i les catifes van ser rentades.

En cada cantó es van penjar perfumadors d'aire. Es van gastar centenars de pots d'esprai d'olor. Fins van pagar per canviar totes les cares catifes de la casa. Res va funcionar.

Ningú va tornar a visitar-los, els treballadors es negaven a treballar a la casa i fins la serventa va renunciar. Finalment, el marit i la núvia van haver de mudar-se ja desesperats. Va passar un mes i encara no havien trobat a qui vendre la pudorosa casa. Fins i tot els venedors que es negaven a respondre als seus avisos. Van decidir gastar moltíssims diners comprant una nova casa.

L'exesposa va cridar l'home per a assumptes del divorci i li va preguntar com estava. Ell li va contestar que bé, que estava venent la casa però sense dir-li les veritables raons.

Ella ho va escoltar amb molta calma i li va dir que ella enyorava massa la casa i que parlaria amb els seus advocats per a arreglar els papers amb la condició d'aconseguir la casa de nou.

Suposant que la seva exesposa no tenia la menor idea de la mala olor, va acceptar la negociació per una desena part del preu real de la casa amb la condició que ella signés aquell mateix dia.

Ella va acceptar i, en menys d'una hora, ell li va enviar els papers per a signar-los.

Una setmana més tard, l'home i la seva núvia es van parar a la porta de la vella casa amb un somriure en els llavis veient com empaquetaven tots els seus mobles i els ficaven en un camió camí a la seva nova casa... incloent les barres de cortina.

M'ENCANTEN ELS FINALS FELIÇOS, A TU NO?

El Fil amagat

✎ *Neus Sanchez Robert*

Això era una vegada un filet que vivia sota terra, recorria amagat de la vista de tothom un camí que només ell coneixia i que anava variant segons li semblava. Si plovia, si feia vent, si feia sol, si trobava algú, anava canviant de més de pressa a més a poc a poc, d'un costat cap a un altre.

Un dia va decidir treure el cap. No ho tenia gaire clar, però així ho va fer i el més extraordinari és que quan va sortir tenia un aspecte que tots coneixem: primer una petita boleta, després s'estirà amb un peu i un barret petits que van anar creixent. Li feia una mica de vergonya fer-se veure, però quan veié que n'hi havia més com ell es posà content: tenia més companys que també havien sortit per veure el Sol i per veure la Lluna, havien tret el cap. Havia arribat el temps dels bolets.

El bosc estava ple de fulles que havien caigut dels arbres, era dels colors de la fusta de la tardor, dels colors vermellors dels aurons, de la bruna pinassa estesa de l'any passat. I també era dels colors verdosos de les alzines i dels pins. Molts animals havien passejat per tot arreu, els més escandalosos els porcs senglars, que ho regiraven tot. Però també se sentien molts moixons i algun esquiol. No s'avorria i anava creixent. Aquell filet que ningú no sabia que existia i que quedava colgat cada any sota terra misteriós i ple de vida, ara ens feia veure que també tenia ganes de veure món. I que l'havíem de respectar sense omplir el bosc de brossa com havia vist, ni fent forats per tot arreu despullant-lo i deixant que es morís de fred, i respectant tots els bolets, fins i tot els que no es coneixen, perquè també tenen el seu filet que l'any que ve voldrà treure el cap.

Va tenir sort aquest filet perquè el seu bolet va sortir en un lloc on els nens i les nenes sabien que el bosc és un lloc ple de vida que s'ha de respectar i quan va sentir el soroll del vent, i el calor del Sol, el fred de la nit i els crits dels infants es va posar molt content i va espolsar-se perquè la temporada que ve n'hi hagués molts més com ell.

■ ■ ■

SOLUCIONS ENCREUAT BARÇA-MADRID

HORIZONTALS: 1- MESSI 2- RAMOS 3- DACS 4- OR/LO 5- CR/BR/P 6- RONALDO/UK 7- AMARA/YAYA 8- C/Ç/I/OK 9- GUARDIOLA 10- SON/XAVI
VERTICALS: 1- CRAC/S 2- ROM/GO 3- NA/UN 4- BARÇA 5- R/ORLA/RX 6- MADRID/IDA 7- EMA/OY/IV 8- SOCI/A/OI 9- SSS/PUYOL 10- I/O/KAKA

El centpeus ambiciós

✍ *Josepa Aixalà*

Aquesta poesia o conte el vaig recitar a l'Església l'any 1940. Recordo que em va sortir molt bé, gràcies a la meva cosina Francisca Aixalà (que al Cel sigui) que me la va ensenyar, ja que jo només tenia 12 anys. Era treta d'un Patufet dels anys 20.

El centpeus deia a sa mare:

C. - Mare, quan vindran els Reis ?.

M. - Quan en sigui el dia i l'hora,
no corren ni més ni menys.

C. - Ho dic per a fer la carta, passa tan de
pressa el temps ! ...

M. - Posa't tranquil, no pateixis, que jo ja
t'avisaré.

L'endemà, el centpeus tornava:

C. - Mare, encara no escric res ?.

M. - Què vols escriure ?.

C. - La carta.

M. - La carta als Reis ?.

C. - I doncs què ?.

M. - És massa aviat, espera't.

C. - No, que triguen aquests Reis !.

I l'endemà, plaf, tornem-hi,

i l'altre endemà el mateix.

La mare ja se'n cansava...

i el fill no es cansava gens.

Com que ve que tot arriba
tot allò que ha d'arribar
arribava la vigília
de la festa dels infants.

El centpeus va fer una carta
que no s'acabava mai,
no precisament per llarga
sinó per errar-s'hi tant
i per fer-hi tantes taques
com al primer cartipàs.

Bé o malament, va acabar-la
i a cursar-la es disposà:

C. - La posaré al balcó, mare ?.

M. - Al balcó la posaràs.

C. - Sola ?.

M. - No, amb una sabata

i una mica de menjar;

el menjar serà la paga

per als tres cavalls reials,
i la sabata els Reis l'omplen
amb allò que has demanat.

C. - És molt poc una sabata.

M. - Més en val sempre una, que cap.

C. - I si n'hi posava dues, no hi sortiria guanyant ?.

M. - Potser sí, fes el que et sembli.

C. - I si tres ?.

M. - Qui sap, qui sap ?.

C. - I si n'hi posava quatre ?.

M. - Vols dir que no és abusar ?.

C. - Així em durien més coses ...

M. - Mentre no es cansessin, rai.

El centpeus, sabeu què feia ?

dels centpeus es descalçà

i posà les cent sabates tot dient-se:

"mal que mal, amb tantes sabates buides
el cor se'ls ablanirà i són capaços d'omplir-les
o omplir-ne al menys la meitat".

Però abans que els Reis passessin

passava un centpeus descalç

i es calçà les cent sabates

i el deixà amb un pam de nas.

Així perdé bous i esquelles.

L'ambició sempre fa estralls !



El racó poètic (amb minúscules) del PP

DAVALLADA

Roden les rodes pel pendís mal empedrat
Udula queixós el fre neguitós i estèril
Esgüella la boixa i xiscla impertèrrit l'eix seuós
Ix furiós el guspireig del casc ferrós
Bramula frisós l'acoltellat vent esmèril
Cruixen les llates, s'esderna la fusta, s'esberla el llistó
Davalla veloç el gran brec, de frec i trava ignot
Romanen en vil els alens cisellats clot a clot
Esperona terror rodar foll per la rampa
Ignor el renec l'animal en desbocatge
Ballen foll ball maleta i fardell
S'aferren les mans nuoses del vell
Prem les genyives el qui no té dents
Esdevé molt més gros el punyent ull de l'orb
Recula la idea, es talla la frase, s'esmuny el record
Remou el breu llavi un lleu prec, racó de golfa empolvorat
Redolen els cors gola amunt, cercant el glop, atribulats
Freimeix el sapastre, excedit per la basarda
Estrenyen esfínters, capellns vacil·lants de sa fe
Preguen les monges assolir incontinent bona andana
Se'n riu el borratxo, guarit de temors i curull de sarcasme
Es perden tots ells en el núvol polsós del no res.

abril'91

COBEJANÇA

En tant que tu te'm mostres displicent
no es pot dir que em senti desolat
si maldo per tenir-te al meu costat
l'espai no ha minvat en cap moment

Malgrat que indefectible el pensament
colpir el sisè deix afriserat
es un avés que no conté pecat
però jo t'hauré o moriré en l'intent

Són ben folls els afers imaginats
en vol desfermat sense embràs ni fre
quan m'hi atanso aürto amb un fit glaçat

Entro jovial en un embat serè
i, lladre, un dols somris t'he arrabassat
Però i què, t'entestes en dir-me vostè...

abril'91

✍ *Lo Pep Pelat*

Activitats de la Llar de Jubilats

✍ Carmé Abelló Bonet

El dia 1 de novembre vàrem celebrar la "castanyada" al local dels jubilats, festa que es celebra cada any.

En primer lloc el Sr. President donà la benvinguda als assistents. Després es va retre homenatge als esposos més grans de l'associació, en Salvador Juanpere i Mercè Huguet. La coral "Amics de la cançó" li va cantar una cançó pròpia pels esposos. Varen rebre una gran ovació amb molts aplaudiments. També varen rebre com obsequi un porta-retrats. Seguidament la coral va cantar 4 cançons.

Passàrem després al sopar. De primer servirem coca de recapte i d'espínacs. Segur que són les últimes coques fetes pels pastissers Sebastià i Josefina, els quals també estan associats a l'associació. Per postres, cosa típica de la diada, panellets i castanyes, acompanyades de moscatell, vi ranci i cava.

L'assistència fou de 45 persones. De veritat que la sala feia goig de tan plena. Com sempre, demanem que molta més gent assisteixi a la festa.

Aquest és el resum d'aquest trimestre.



Fe d'errates

En l'última revista número 37, en relació a les activitats de la Llar de jubilats: on hi deia el poble de Peñíscola hi havia de dir Peñarroya de Tastavins.

La Redacció

2a Trobada de Gegants a Vilaplana

✍ Plouen Gralles de Vilaplana

El passat 12 d'octubre i coincidint amb la Festa Major de Vilaplana, es va celebrar la II Trobada de gegants de Vilaplana. La primera Trobada es va tenir lloc el 14 d'octubre de l'any 1990, organitzada per l'antiga Colla Els Titius de Vilaplana. Dinou anys després, l'actual colla grallera Plouen Gralles de Vilaplana ha pogut organitzar la II Trobada. Tot un repte.

En primer lloc volem donar les gràcies a totes les colles que hi van participar: Gegants de l'Aleixar, d'Alforja, de la Canonja, de Cornudella, de Maspujols, de Salou, de Siurana, els Nans de Blanca Fort, i als nens i nenes que van portar els petits caps grossos de Vilaplana.

També volem donar les gràcies especialment a tots els vilaplanencs i vilaplanenques que van participar de la festa., i agrair a la Cooperativa de Vilaplana i al Jaume Salvat la seva col·laboració per cedir productes de la nostra terra, com l'oli i les avellanes de Vilaplana, que es va poder donar a les diferents colles com a record. De tot cor GRÀCIES. Per últim, agrair també el magnífic vermut que va preparar l'Ajuntament de Vilaplana i que tothom, juntament amb els geganters i grallers, va poder gaudir.

Nosaltres, francament, estem molt contents i orgullosos de poder col·laborar a la Festa Major d'octubre amb una festa tant sonada. Em resum, molta feina que es va fer i que hem de fer, ja que encara ens falta alguna sortida per tornar, però ho fem amb moltes ganes i amb l'alegria que ens caracteritza al grup Plouen Gralles de Vilaplana.

Salut i força a la gralla!



VIALMA SAT

Esclofolladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
e.c: salsa@maptel.es



VILAPLANA



Josep M. Cardona Rodriguez

INSTAL·LACIONS I SERVEIS



C/ Doctor Mallafrè núm 22

43380 VILAPLANA

e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

Miratges a Vilaplana

✍ *Jordi Fernández*

Durant el mes de novembre ha estat exposat un conjunt de fotografies amb el nom genèric de Miratges dels Bolets al bar del Casal Vilaplanenc. Gràcies al suport i implicació totalment desinteressada d'en Carles, el cafeter del casal, s'ha pogut portar aquesta exposició a Vilaplana.

Els seus creadors són en Toni Moreno i en Jordi Rius. En Toni Moreno en la seva vida professional és dissenyador gràfic i fotògraf, i en el seu temps de lleure micòleg. L'altre 50% és en Jordi Rius, de professió (totalment antagonista a l'art) mecànic elèctric. Fora d'aquesta activitat professional és micòleg, filatèlic i afeccionat a la fotografia. Aquest conjunt d'inquietuds l'han portat a que Correus hagi editat enguany una sèrie de segells de bolets amb una de les seves fotografies.

Però, què són els miratges dels bolets? Miratges dels bolets és una exposició de contingut únicament artístic on els bolets són els principals protagonistes. Estar tocats pels bolets els ha dut a desubicar els bolets del seu hàbitat natural i reubicar-los en espais urbans. El repte que tenen en Toni i en Jordi, és veure si això podia funcionar i els bolets



s'adaptaven a aquests nous espais i, a la mateixa vegada, no en sortien malparats. Han cercat textures i colors on els bolets es sentissin ben acollits. Tot i que és una exposició d'art digital on es fusionen dues imatges diferents per aconseguir-ne una de sola, han respectat sempre les paletes cromàtiques d'ambdues, de manera que cap color ha estat alterat de manera artificial. Tots els colors que s'han pogut veure en aquesta col·lecció són naturals.

D'altra banda, la Societat Catalana de Micologia, societat decana a casa nostra, és la llançadora i suport d'aquest projecte que ja ha estat al Museu d'Art del Bolet a Montmajor (Berguedà), Molins de Rei (Baix Llobregat), Guils de Cerdanya (Cerdanya), Sant Hilari Sacalm (La Selva), i que té la propera cita el 10 de gener a Centelles (Osona). Durant cinc anys aquesta exposició anirà tombant per Catalunya, i en la que els seus autors només volen que es visioni la seva obra, i que crei algun tipus de reacció, sense buscar l'interès merament econòmic.

També manquen persones com en Carles, i el seu esforç desinteressat de portar aquesta exposició a Vilaplana, sobretot en aquests temps de crisi econòmica.

Des d'aquestes línies que em brinda Lo Pedrís i en nom d'en Toni i en Jordi dono les gràcies a les persones que han visionat l'exposició i que han expressat la seva opinió, aprovació o desaprovació d'aquesta col·lecció, perquè això vol dir que no els ha deixats indiferents, amb la qual cosa els autors se senten més que satisfets.

■ ■ ■

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat i calefacció

Carrer Major, 40 - Tel. 977 81 53 28
43380 VILAPLANA

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia



Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190



**Comercial
ROSAN**

Pedreria del Coubí, 5 - Tel. 977 317 154 43206 REUS

MOQUETES

PINTURES

ESMALTS

VERNISSOS

COLES

PAPERS PINTATS

BROTRES

CUINES DEL MÓN

Receptes marroquines

✍ *Fatima Saddouk*

- 1 pollastre
- 1 ceba grossa
- 3 dents d'all
- Safrà
- 1\2 culleradeta de pebre negre
- 1\2 culleradeta de gingebre
- 6 cullerades d'oli
- 2 o 3 gots d'aigua
- Sal, llimona



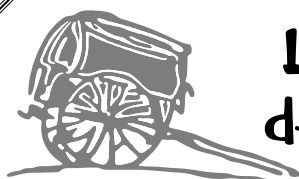
Es farceix un pollastre sencer i net de vísceres amb la meitat de la ceba i els alls tallats ben petits. Se salpebra i es condimenta amb el gingebre i el safrà. Es lliga el pollastre unint les potes i les ales. S'hi posa un escuradents a la part de baix del pollastre perquè no marxi el farcit. Es posa oli en una cassola i s'hi afegeixen l'altra meitat de les hortalisses. S'hi dona dos tombs i s'hi incorpora el pollastre. Seguidament s'hi posa l'aigua i es tapa. Es deixa coure uns 30 minuts o fins que el pollastre és cuit. Es retira el pollastre de la cassola i s'enrosseix al gratinador, prèviament untat amb una barreja d'oli, sucre i el suc de 1\2 llimona. Se serveix sencer acompanyat de puré de patates.

Tagen

- 1 kg de carn de vedella o corder
- 1 ceba tallada petita
- 2 tomaques tallades petites
- Julivert, sal, pebre negre, safrà, gingebre
- 1\2kg de prunes seques
- 3-4 ous durs
- Sal i oli



Es posa la carn tallada a daus a l'olla a pressió juntament amb les hortalisses, les espècies, l'oli i dos gots d'aigua calenta. Es cou tot 25 minuts a l'olla a pressió. A banda es posen les prunes en remull 2 hores. Passat aquest temps es bullen 7 minuts en un almívar claret, fet amb aigua i sucre. Quan la carn ja és cuïta, es posa en una safata. Si ha quedat molt de suc, es redueix i es tira damunt de la carn, juntament amb les prunes i el seu suc. Es pelen els ous, es tallen a quarts i s'incorporen al tagnine.



**La Tartrana
de Cal Munter**

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es



CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

Travessa del Montsant

(I)

✍ Ester Borràs Gjol

Recorregut 1r dia: Ermita de Sant Antoni d'Ulldemolins – Congost de Fraguerau – Aiguabarreig – riu Montsant – pantà de Margalef – Margalef

Sortim de l'aparcament de l'ermita de Sant Antoni d'Ulldemolins en direcció al congost de Fraguerau, seguint el GR-65-5 (marques vermelles i blanques), passant pel coll del Prat, la font de la Gleva i les Cadolles Fondes.

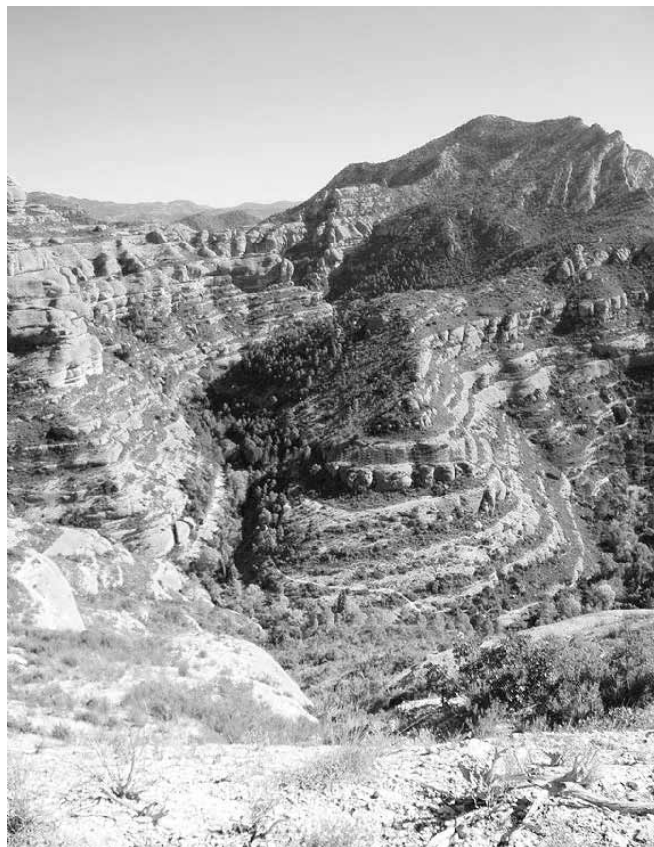
Passades les Cadolles, ens endinsem pel congost, sempre seguint les marques del GR; ens trobarem un parell de bifurcacions que, potser, generen dubtes: en ambdós casos cal seguir unes pintades de color blau.

Arribem a una cruïlla amb un pal del Reus Deportiu: el GR se'n va cap a la dreta, a l'ermita de Sant Bartomeu (travessant el pont penjat); nosaltres anirem rectes, seguint el curs del riu pel mateix marge per on hem vingut fins ara.

A l'alçada d'un altre pal del Reus Deportiu, que indica "Ulldemolins – Margalef", veiem que per l'esquerra arriba el sender dels Ventadors; des d'aquí tenim una bona perspectiva de la roca anomenada "el Bisbe". Passarem per davant de la cova del Sapo i de la cova dels Morts, i continuarem resseguint la paret de roca.

Ens trobem una bifurcació, nosaltres anirem pel sender de la dreta, resseguint el riu. El bosc s'acaba i caminem per una zona força àrida fins arribar a l'aiguabarreig del barranc dels Pèlags i el riu Montsant. Hi ha, clavet a la roca, un altre pal del Reus Deportiu amb les indicacions "Ulldemolins – Margalef – Pèlags Bidovar". Abans de continuar en direcció a Margalef, podem anar a veure l'Engolidor.

Per anar a l'Engolidor, agafem la direcció "Pèlags Bidovar". Passem per davant de les coves Fumada i del Fenàs.



Passem pel costat del pal indicador "Riu Montsant – Engolidor Pèlags – Bidovar Serra Major" i més endavant passem de llarg el que marca en direcció a "El Pont" (fent referència al Pont Natural o de l'Obaga). Si el barranc dels Pèlags baixa, potser haurem de fer uns quants equilibris per damunt les roques per a no mullar-nos els peus. A continuació, ens anem enfilant seguint les fites amb atenció.

De tornada de l'Engolidor, podem endinsar-nos cap al barranc del Bidovar (o Vidalbar). S'hi arriba des del pal indicatiu "El Pont": cal seguir aquest sender i, en una bifurcació, agafar el senderó de la dreta. El senderó puja pel mig del bosc, seguint el curs del barranc. El lloc val la pena tant si hi baixa aigua com si no, ja que quan en baixa s'hi formen cascades, i quan no, es poden contemplar les formes calcàries que ha creat el degoteig constant. Reculem pel mateix sender fins a la cruïlla "Ulldemolins – Margalef – Pèlags Bidovar".

Ara anem en direcció Margalef, travessem el barranc dels Pèlags per

un tronc i seguim el sender, que va per la vora del riu. A poc a poc s'enfila pel barranc de les Tosses. A mà dreta veiem una fita de còdols petits. De moment no agafem aquest sender a mà dreta, ja que anem a visitar la cova del Metge o de la Falconera (pujar i baixar de la cova del Metge són uns 20 minuts aproximadament).

Un cop hàgim tornat de la cova del Metge i siguem altra vegada al punt on hi havia la fita, ara sí, agafem el sender (que ara ens queda a mà esquerra, naturalment). Aviat torna a resseguir el riu per la vora.

Arribem a la font del mas de Soleràs; més endavant passem pel mas de Soleràs. A partir d'aquí el sender es converteix en un camí de tros planer.

Arribem a la resclosa (estació d'aforament al mapa) de la cua del pantà de Margalef. Comença el nou camí de servitud del pantà, que el voreja per la seva esquerra. Al començament és planer, però més endavant puja i baixa; travessa un parell de barrancs per dos ponts nous i en els trams finals s'hi han fet uns esglaons

amplis amb travesses de fusta.

Arribem al gran pont penjat que ens permetrà travessar el barranc de la Taverna. Abans, però, agafem un sender a mà esquerra que passa per davant d'una balma amb un forn (el dels maquis), s'endinsa cap al barranc i que ens porta a la famosa cova de la Taverna. Per visitar-la fa falta llanterna i com més endins es vulgui anar més temps s'esmerçarà en la visita.

Reculem i travessem el pont penjat. Arribem a la presa i seguim en direcció a Margalef per una pista de terra que baixa fins al llit del riu; des d'aquí la pista, cimentada, s'enfila cap a la pista principal que uneix la carretera i la zona d'esbarjo del pantà de Margalef. Anem a buscar la carretera. Des del punt d'enllaç, ens queden dos quilòmetres d'asfalt fins a Margalef.

A Margalef hi ha un refugi i un hostal on es pot passar la nit.

Mapa: qualsevol de les dues últimes edicions del mapa Serra de Montsant 1:20.000 de l'editorial Piolet.

Digue'm quin rastre portes i et diré què et portaran els reis...

Ho sabíeu que enguany no passaran los "reixos"?

De Pep Mestre

Doncs és cert!

De fet, el que succeeix és que ja han passat!

Bé, ja fa quasi un any que han passat! I els cert és que no tornaran a passar fins l'any que ve, és a dir, d'aquí a uns dies!

I voleu saber què us portaran?

Doncs només cal que els aneu a esperar fent força soroll amb el rastre! Tan gran com pugueu! Heu de fer el possible perquè us sentin des de molt lluny i no passin de llarg!

I si voleu fer-me cas: no pareu de pensar-hi molt, i molt fort! Ja que los "reixos" també senten el que pensen els nens i per això ja saben què volen abans de rebre la seva carta!

Naltros, des de Lo Pedrís, com que volem que ens portin força coses, ja comencem a fer soroll!!! Mireu, mireu com van lluir el 5 de gener passat!



Model: Llet nostra



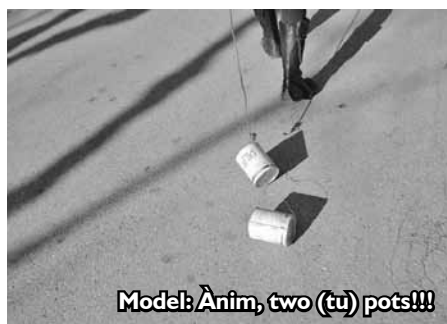
Model: Bessonada



Model: Largo - In crescendo



Model: Filiprim



Model: Ànim, two (tu) pots!!!



Model: Estiu refrescant



Model: Tres "pots" al gat?



Model: A veure si al final cau alguna coseta..



Model: No hi veig de cap ull!



Model: Italian design



Model: Marca blanca



Model: Italian design (II)

Naixements



Azahara Llauradó Reina

Rahim Abderrahman

Casaments



Josep Tost Virgili amb
Marta Caballero Inglés

Ignasi Sendra amb
M. del Mar Aymamí

Enric Prats amb
Cecília Vilanova



En Benjamí Prades i l'Encarnació Sánchez han celebrat que el dia 7 de febrer de 1959 van contraure matrimoni a l'església de Santa Maria de Vilaplana.



Defuncions



Maria Rosa Llorens i Munté
23 de desembre de 2008

Joaquima Joanpere Roche
3 de febrer de 2009

Miquel Simó Gomis
07 de maig 2009

Bàrbara Aymamí Masdeu
25 de maig 2009

Josep Maria Aymamí Mestre
12 de juliol 2009

Josep Maria Ferré Alberich
15 de juliol 2009

Josep Mateu i Solé
22 d'agost 2009

Antonio Díaz Garrido
30 de setembre 2009

Sebastià Mestre Rius
01 d'octubre 2009

Maria Josepa Mariné Benet
24 d'octubre 2009

Inés Parra Sánchez
21 de novembre



Carta a l'escola



✉ Núria

Estimada escola del Cingle Roig,

He gaudit amb tu i amb els que en formen part durant dos mesos i mig i, la veritat, és que el temps m'ha passat com si res. M'has donat acolliment, afecte i molts consells que m'emportaré a altres destins.

Saps que m'hauria agradat quedar-m'hi, però les circumstàncies són més fortes que els desitjos i no ha pogut ser. Però pots comptar-hi que sempre que pugui vindré a compartir moments i records amb tots vosaltres, mestres, famílies i nens i nenes que et donen vida.

Fins aviat escola.

Una abraçada als ratolins, gats i Kraks!

PD: Bones festes de Nadal i una bona entrada d'any!

la notícia



Cristina



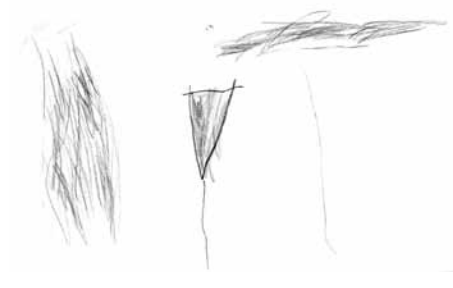
Eva

Han arribat la Cris i l'Eva a la nostra escola. Són les mestres que estaran a la "classe dels ratolins" fins a final de curs.

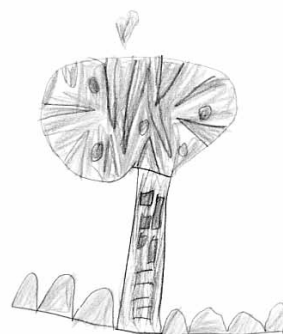
Benvingudes!!!!



QUIM - 3 ANYS



ANNA - 3 ANYS



OT - 3 ANYS



SÍLVIA - 3 ANYS



MARIONA - 4 ANYS



MONTSE - 4 ANYS



ISMAEL - 4 ANYS



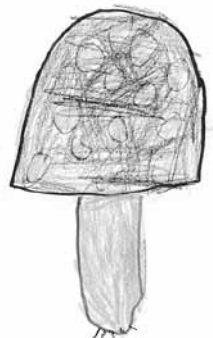
ARIADNA - 5 ANYS



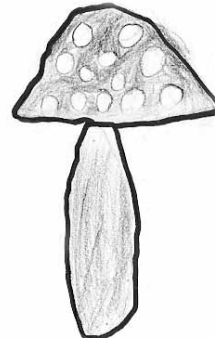
PAU - 5 ANYS



BLANCA - 6 ANYS



JOAO - 6 ANYS



SANDRA - 6 ANYS



ANNA A - 6 ANYS



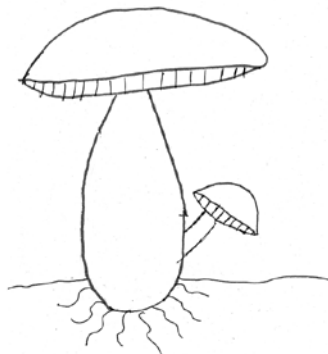
MARINA - 6 ANYS



AINOHA - 7 ANYS



ANNA M - 7 ANYS



PERE - 8 ANYS



CARLA - 8 ANYS

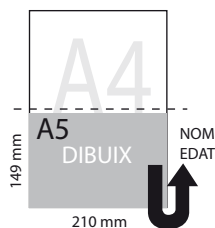


JOANA - 8 ANYS

Això sí que és una rovellonera!! Hem rebut més de trenta dibuixos de bolets i per raons d'espai no els podem publicar tots. En aquest número publiquem els dibuixos dels nens de 3 a 8 anys i en el proper Pedrís publicarem els dels nens de 9 a 13 anys.

Moltes gràcies per els vostres dibuixos tan ben fets; i molt especialment, gràcies a l'Equip de Mestres del CEIP Cingle Roig per la seva col·laboració i dedicació.

Aquesta vegada no proposem tema però podeu fer arribar lliurement els vostres dibuixos, escrits, acudits, opinions,... perquè els publiquem.



Recorda que el dibuix s'ha de fer tamany "quartilla" (mig A4) i darrera cal posar el nom complet i l'edat."



PLACIT

- ELECTRICITAT
- FONTANERIA
- CALEFACCIÓ
- GAS

Mas del Aleu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649 200 747 - 977 816 116

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGE I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, 2, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44 - Fax 977 32 64 58



**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA



Primer Aniversari de l'estació meteorològica de la Mussara

Eduard Marimon i Vall

Observador meteorològic

En pocs llocs com a Catalunya l'afició per la meteorologia està tant arrelada a la societat, i les nostres comarques no en són una excepció.

Sembla que la llavor meteorològica que fa un any va arribar a La Mussara, ha anat germinant i poc a poc es va estenent també a altres pobles de les nostres estimades muntanyes. Així, seguint l'exemple de La Mussara, fa pocs dies s'ha posat en marxa una estació meteorològica a Mont-ral i, si tot va bé, molt aviat n'hi haurà una altra a Arbolí.

Si tenir una estació a un lloc com

La Mussara va ser un somni fet realitat, que això sigui el centre perquè altres persones em preguntin com posar estacions meteorològiques en pobles de la zona, és un somni dins un somni, la cirereta del pastís. Perdoneu que personalitzi, però com amant de la meteorologia i de la nostra terra, no puc sentir-me més cofoi.

Això sí, deixant sempre les dades a disposició del públic en general, no ho puc entendre d'una altra forma. Saber el temps que fa en un lloc i en un moment determinat, pot ajudar a molta gent. En aquest sentit les noves tecnologies ens ajuden molt a fer-ne divulgació, sense oblidar la necessitat d'observadors responsables que les mantinguin en bon

estat i facin les anotacions meteorològiques pertinents que les màquines no poden fer.

Durant aquest any de funcionament ininterromput, l'estació de La Mussara ha processat una quantitat inimaginable d'informació: més de 3 milions de lectures de temperatura, quasi 13 milions de lectures de velocitat i direcció del vent i magnituds semblants d'altres variables meteorològiques. És un dels avantatges de les estacions automàtiques. Les dades, en forma de resum, seran publicades properament al web (www.lamussara.org) després de lliurar-ne un exemplar escrit a l'Ajuntament de Vilaplana.

Moltes de les persones que llegiu Lo Pedris coneixeu molt bé el temps que hi fa a La Mussara. De totes formes aquí teniu un resum de les dades recollides des de Desembre 2008 a Novembre 2009 en forma de taula.

	Anual	Des	Gen	Feb	Mar	Abr	Mai	Jun	Jul	Ago	Set	Oct	Nov
T. mitja	11.2	3.8	2.9	3.7	6.8	7.7	14.6	17.7	19.2	20.1	15.5	13.2	9.7
T. màx	30.2	17.2	13.5	13.3	18.5	20.4	24.9	28.3	30.2	28.4	25.4	23	19.8
T. mín	-7.8	-4.5	-7.8	-3.3	-2.0	0.3	3.2	6.9	8.6	12.2	6.5	2.2	-0.2
Pluja	652.8	92.4	53.4	23.4	56.6	206.4	2.0	24.0	14.2	22.0	103.0	45.0	10.4
Hores boira	1254	175	148	146	88	107	19	66	112	136	124	88	45

Al document final hi apareixen moltes més dades detallades com número d'hores amb temperatures sota zero, distribució dels vents, hores de sol, hores de gebrada, distribució de temperatures, hores de neu, radiació solar... etc Us animo a passar pel web i donar-li un cop d'ull.

Vull acabar donant les gràcies un cop més a totes les persones que han mostrat el seu suport i simpatia al projecte de l'estació meteorològica de La Mussara. Quedo a la vostra disposició pel que hagueu de menester.

■ ■ ■



**VARIETAT DE TAPES
ENTREPANES
LLESQUES
ESMORZARS**

Carrer del Casal, 3 - Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

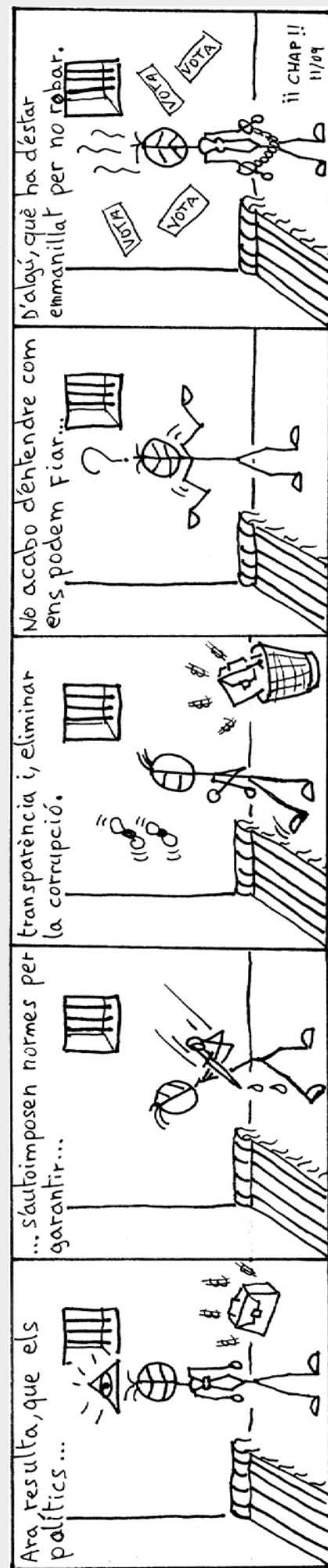
ENCREUAT BARÇA-MADRID

✍ F. Mariné

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1					●					
2										●
3					●					●
4							●		●	
5			●				●	●		●
6								●		
7						●				
8		●	●		●		●	●		
9	●									
10				●					●	●

HORIZONTALS: 1-El millor de tots. 2-Una mica "xulillo" i li agrada anar amb una cinta al cap. 3-Amb això et pots pintar la cara si vols anar a cridar al camp. 4-La pilota d'aquest metall la donen al millor del món/Els gols que va fer el Barça en el darrer Barça-Madrid/ Els gols que va fer el Madrid en el darrer Barça-Madrid. 5-Cristiano Ronaldo/Un Öde gespa és el que arrenca el que xuta a terra/Pàrquing. 6-Va costar molts diners i sempre el xiulen a can Barça/On van anar a practicar anglès el Piqué i el Ronaldo una temporada. 7-Sua la samarreta/Touré. 8-Casillas/La lletra més catalana del Barça/Aquesta la té el Madrid i no el Barça/D'acord, mister. 9- El que mana al vestidor. 10-Allò que ens agafa en alguns partits avorrits/L'amo absolut de la pilota.

VERTICALS: 1-El Messi n'és un/Gol Sud. 2-Amb el que es devia fer els cubates el Romario/Un gol que no ha acabat d'entrar. 3-El Ronaldo les té al mig i el Reina al final/Quants gols li va fer l'Ibrahimovic al Madrid? 4-L'equip més patidor. 5-Repetició de la jugada/La foto que es fan a final de temporada amb els títols guanyats i que es pengen a l'habitació/Has de passar per aquests raigs quan et donen una puntada al turmell. 6-L'equip més "chulo"/El partit d'anada quan és a Madrid. 7-El Benzema de mig en avall/Avui no sé escriure en castellà/Ictor Valdés(?). 8-El que paga sempre per anar al camp/El cap de l'Alves i el peu de l'Iniesta/Resultat del darrer Barça-Madrid suposant que tot hagués anat a l'inrevés. 9-El que fa el Guti quan torna a casa després de les festes/El noi de la Pobla. 10-Per acabar tornem a posar el resultat del darrer Barça-Madrid: Barça Ö/Madrid Ö/El brasiler del Madrid amb el nom més merdós.



Cooperativa Agrícola



Caixa Rural de Vilaplana



Els nostres carrers

CARRER
DE
SANT SEBASTIÀ



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura



AJUNTAMENT
DE VILAPLANA



DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA



CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP



LO PEDRIS

